Midnattsropet

Nr 2-3 • 1984 • Årg. 25 • Pris 7:50

Maranata - Du, vår Herre, kom!

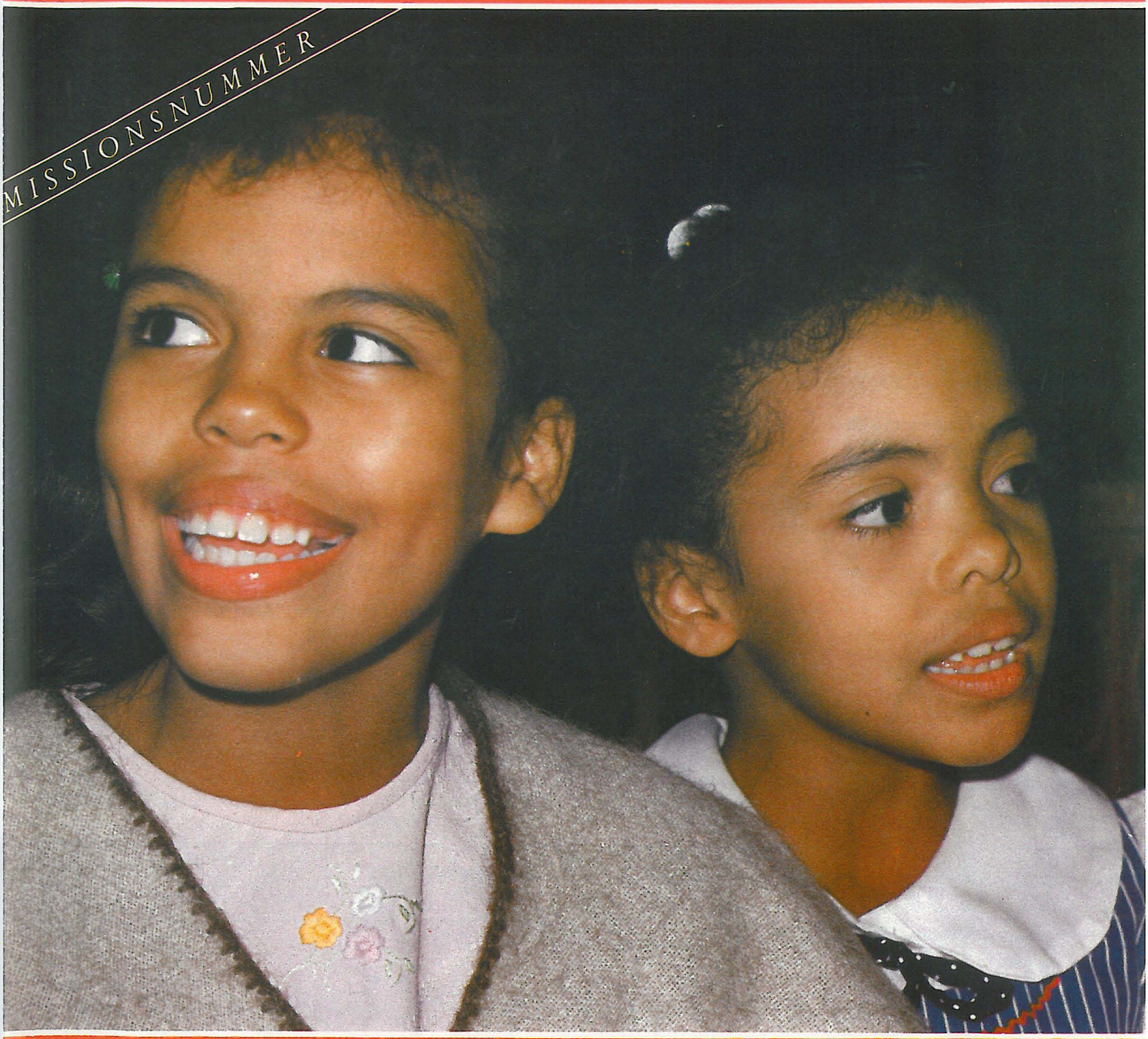

JAG VILL BLI MISSIONÄR NÄR JAG BLIR STOR

Se sid. 2-3

EVA-MARIE IMSEN, 10 ÅR:

— Jag vill bli missio när jag blir stor

Eva-Marie Imsen är en av Pilgrimsskolans elever. Hon bor på Humlegården, Latorp. Hon är äldst i en syskonskara på 6 barn. En levnadsglad, pigg 10-åring, som ofta hörs tralla och sjunga dagen lång. Hon har nyss kommit hem från en månadslång resa till Dominikanska Republiken i Västindien. En så lång resa måste ha varit ett äventyr för en 10-åring.

Eva-Marie kommer springande från barnmötet på söndag förmiddag — ute väntar snön och pulkan. Men hon sätter sig ändå ner, rödkindad och ivrig, och ger svar på frågorna. Raka svar — som rymmer inte så lite levnadsvisdom.

Var det spännande att få följa med på en sådan lång resa?

— Jaa, det var roligt att flyga men det pirrade i magen, i luftgroparna.

Dominikanska rep. ligger ju väldigt långt borta, från vårt land. Var det mycket som var annorlunda där?

— Jaa, annorlunda språk, som man inte förstod. Människorna var annorlunda, också, mycket snällare mot varandra. Och så var det förstås varmare.

Kunde du leka med barnen, fast ni pratade olika språk?

— Ja, jag kunde lite, och så översatte Patrik. Man lär sig jättefort när man är där och hör alla prata. Man fick ju visa med händerna också.

Det var varmt där, sa du. Då var ni väl vid stranden och badade varje dag?

— Neej, du. Två ggr hann vi bada. Det var så många möten och så många som ville att vi skulle hälsa på. Vi var också till det fattiga området några gånger.

Hurudana hem hade människorna där?

— Husen var gjorda av palmblad, plåt och papper.

Bodde alla människorna i Santo Domingo så?

— Nej oh nej! En del bodde i fina hus, men de såg roliga ut, i alla möjliga färger. En del var så rika så det var synd om dem.

Vad lekte barnen med?

— När vi kom, hade det just varit jul och några barn hade fått en liten leksak, som de satt på gatan med. De flesta hade inga saker alls.

Var det någon skillnad på barnen där och barnen här hemma?

— Jaa, verkligen. Stor skillnad! De var ju överlyckliga när de fick komma till skolan. Du förstår, de var så tacksamma när de fick mat hos oss. De är mer givmilda också, och delar med sig åt dem som har det ändå sämre.

Har ni svenska barn något att lära er, av de barnen, tycker du?

— Jaa, att dela med oss mycket och tacka för allt vi får.

Vad kan barnen här hemma, göra för att hjälpa barnen där ute?

— Jaa, man kan spara, varje gång man får något, och så skicka pengarna dit. Jag hade sparat några månader och hade med mig 60kr. Jag undrade vad jag skulle köpa till dem, kanske en klänning till någon flicka. Men så kom Stina en dag och sa: Kom ska vi gå och handla skolböcker till barnen. Vi berättade i affären, om barnen, så vi fick köpa en massa block och pennor för bara 60kr.

Men var det ingenting du ville köpa till dig själv, för de pengarna?.

— Neej, jag hade bestämt att jag skulle samla de här pengarna till dem.

Hur kändes det att få överlämna skolmaterialet till barnen?

— Jaa, jag vet inte riktigt, det var gripande på något sätt. Det var så roligt. Man kände att man i alla fall hade delat med sig *något.*

Vi har ju mycket, om man jämför med dem. Men ändå kan det vara svårt att få något över. Om vi skickar det lilla vi har, då blir vi väl själva utan?

— Neej, du! Vi får av Gud. Gud ger oss tillbaka. Jag fick tillbaka lika mycket pengar, av dem som vi bodde hos i Amerika. Mamma gav bort våra lakan i S:o Domingo. Sedan när vi skulle åka från den här familjen i Florida, hade mamman där slagit in sina fina lakan i ett paket, och gav dem till mamma.

Siri Mård rapporterar från Dominikanska republiken:

— Fantastiskt att möta barnen i Pilgrimsskolan

Min man och jag har varit med på en resa tillsammans med Christina och Per-Arne Imsen till Dominikanska Republiken. En mycket intressant upplevelse. Speciellt för oss som aldrig har varit utomlands överhuvudtaget.

När vi stiger av flygplanet i Puerto Plata slår en varm och fuktig luft emot oss. På flygplatsen ses Arne, Mats, Stina, Ulla, m fl som vinkar med både armar och ben.

Det var nyårsafton när vi landade i Västindien. När vi kom till tullen slog klockan tolv och ett nytt år började. Tulltjänstemannen rafsade snabbt igenom vårt bagage därför att de hade bråttom hem till nyårsfestligheterna.

När vi kommer fram till storfamiljens hus träffar vi alla de dominikanska syskonen som vi läst om i Midnattsropet. Underbart att se och veta att man har syskon på andra sidan jordklotet!

Ja, allting är så otroligt annorlunda. All denna fattigdom å ena sidan och all denna rikedom å andra sidan. Många lever för dagen. Hur ska vi klara oss idag? Men många har det också

BARNEN I PILGRIMSSKOLAN

Intervju: SOLVEIG HELMNER
Foto: PER-ARNE IMSEN

Brukar du bedja till Gud, Eva-Marie?

— Jaa, för det mesta varje kväll, bara ibland är jag för trött. Ibland talar jag i tungor också, så går det lättare att be.

Har du fått bönesvar?

— Jaa, massor av gånger. En morgon bad jag till Gud för jag behövde ett par skor. Mamma hade inga pengar att köpa skor för. Samma dag var Anna-Karin och jag i hagen och lekte. — Kom, nu går vi hem sa hon. — Neej, jag ska gå en bit till, sa jag. Då såg jag plötsligt en hundralapp, som låg i snön, un-

forts. sid. 31

otroligt bra så att man mår dåligt av att se det.

Vi var på många evangeliska möten. Christina var inbjuden till ett stort möte på en fotbollsarena dit vi åkte allesammans. Ett möte som alla kyrkor har tillsammans en gång om året. Där samlas mellan 20-30 000 människor för att lyssna till olika "kristna artister". Christina påpekade dock att hon inte var en artist, men ville förmedla budskapet om Korsets evangelium och sjöng därför: "Han har sonat min synd, han tog straffet på sig"... Ett genomslag i anden och sedan fick vi framförallt många kontakter från olika delar av Syd Amerika. Efter alla de här mötena såldes Christinas kassett.

Efter morgonbönen på vardagarna gick bröderna ut och sålde i områdena runt om, bl a kassetten, leksaker i tyg; grodor, dockor och hembakade sockerkakor.

Sedan fick vi se hur skolarbetet fungerade. När jag fick se barnen, kom sången till mig: "De små barnen de små barnen som älskar sin Jesus, som juveler skall han samla en gång i sin famn". Det var otroligt att se när de kom en efter en.

Först var det morgonbön och man sjöng "Jesus älskar alla barnen"... Sedan var det avlusning, sårtvättning och bespisning. Många dagar hann man nästan inte med annat än lära barnen hygien, ordning o s v.

Lära sig läsa var naturligtvis också en viktig del för att senare kunna läsa sin bibel och ta reda på vem Jesus är.

Många människor tog under den tid vi var där kontakt med storfamiljen och ville gärna på nåt sätt, med det lilla de hade, hjälpa till i arbetet. Många ville också flytta in i gemenskapen och finns det hjärterum så... och det fanns det. En väldigt fin broder gick rakt in i skolarbetet, flyttade in medan vi var där, och några har flyttat in efter att vi åkt hem, så församlingen ökar!

Det finns all anledning att stödja syskonen därnere, både i förbön, ekonomiskt eller på annat sätt. Guds kärlek är uppfinningsrik. Gör det för Jesu skull, Gud välsigne dig.

DET GÄLLER GAMLA BRO!

VÄN OCH MEDARBETARE, JESU UNDERBARA FRID!

Hit till Gamla Brogatan, där också Maranataförsamlingen har sitt centrum, vallfärdar varje vår tusentals ungdomar från hela landet för att köpa sista jeansmodet. Ett sällsamt evangelisationstillfälle Gud givit oss.

Det raskt växande arbetet i Dominikanska republiken bland barn, ungdom och utblottade har på ett förvånansvärt sätt påverkat också många inflytelserika på platsen att ställa upp för en insats tillsammans med svenskarna.

Mars, den första vårmånaden är här och vi börjar väl alla se fram emot våren och sommaren. Den tid på året som vi på ett särskilt sätt förknippar med mission och evangelisation. Tältmöten, gatumöten och inte minst sommarkonferensen på Gärdshyttan.

På Gamla Bro sjuder huset av aktiviteter, väckelsemöten, bibelundervisning, böner, lovsånger och tacksägelser till den Gud som skapat och kallat oss, avlöser varandra. Människor kommer med de mest skiftande behov, skolklasser som skall hålla föredrag om Maranata, frälsningssökande som sitter med i mötena och dricker in Guds Ord till evigt liv, och människor som helt enkelt kommer för att få hjälp.

Det är en trosfrisk och slitstark vardagsgemenskap som tål både polisrazzior, långa arbetspass och ekonomiska bördor. Mycket tack vare alla hälsningar och bevis på delaktighet i kampen vi får från hela landet genom telefonsamtal, brev och gåvor.

Vi har för några veckor sedan hälsat Arne Imsen, Per-Arne och Christina Imsen och Claes och Siri Mård välkomna tillbaka till Sverige efter deras missionsresa till Dominikanska Republiken. Det är enormt uppmuntrande att se och höra hur arbetet växer därute, Per-Arne visade film, och Arne berättade om mötena, människorna, landet och de enorma behov som finns därute just nu. Radioprogrammen, skolverksamheten och den lantgård som vännerna fått dispositionrätten till. Må Gud ge oss nåd att gå in genom de dörrar som just nu står vidöppna för det urkristna evangeliet, synliggjort i människor som förvandlats av den Gud som gör allting nytt. Arne Imsens förkunnelse och Christina Imsens spanska version av "Isak och Rebeckakassetten" har ju faktiskt öppnat nya dörrar och skapat kontakter långt ner i Latinamerika, bl a Peru, Chile och Venezuela, dit vi har en stående inbjudan.

Häromdagen ringde broder Moussa från Afrika, de kommer hem till sommaren och räknar med att stanna i Sverige några månader. Det har varit ganska oroligt där nere i vinter, "Brödrevolten" har svensk massmedia valt att kalla den. — Bed för vännerna, de har en stor och mycket angelägen uppgift att utföra i den av kristenheten så försummade muslimska världen.

Midnattsropet

Box 344, 101 24 Stockholm. Tel. 08/23 52 30
Utkommer med 12 nr om året.
Ansvarig utgivare: Finn-Arne Imsen.
Midnattsropets postgironr: 48 64 65-8

Omslagsbild: Per-Arne Imsen

Prenumerationspriset är Helår 60:-, Halvår 32:-, Losnummer 5:50. Till Finland, Norge o. Danmark är priset detsamma som i Sverige.

Tidningen tillämpar "rullande abonnemang", d v s prenumerationen gäller tills uppsägning sker.

Meddelanden om adressändring måste göras senast tre veckor innan den skall träda i kraft och kan ske genom skriftligt meddelande till tidningens expedition eller på postens adressförändringsblankett.

Redaktionen tar med tacksamhet emot bidrag: vittnesbörd, rapporter om Guds verk e t c.

Tryck: Pilgrims-Tryck, Bromma 1984.

Arabvärlden har ett annat religiöst klimat, med ålderdomliga lagar, som tvingar vännerna arbeta i anonymitet och utan offentlig uppmärksamhet.

TV-programmet med Arne Imsen och "flyktingarna" riktade blickarna på de stränga lagarna om barnomhändertaganden i Sverige. Bilden på barnen med papperspåsarna fick hela socialapparaten att komma av sig.

Sergelgatan i Stockholm en vårdag. Gatuevangelisation, sång, vittnesbörd och samtal med människor om Gud.

Tag emot deras varma hälsningar, och räkna med att få direktrapporter under sommarkonferensen som i år infaller 7-15 juli.

Går allt som planerat så får vi nog under året också förmånen att sända ytterligare en grupp till ett annat afrikanskt land, också det ett angeläget böneämne.

Här på Gamla Bro förbereder vi oss för att ta emot den ström av "frälsningskandidater" som varje år — från alla delar av världen — hittar vägen till detta unika evangelisationscenter som Gud gett oss mitt i hjärtat av Stockholm.

Kära vänner; vill avslutningsvis vädja om snabb ekonomisk hjälp. Tyvärr tar det tid att lyfta inkomsterna från hotell och servering så att de ligger i paritet med den nya hyra för huset, som blev resultatet av fastighetskontorets insikt att huset, efter Maranataförsamlingens restaurering, inte längre var ointressant ur kommersiell synpunkt. För att klara resterande hyra och värmetillägg för andra kvartalet behöver vi omgående ett betydande tillskott.

Maranataförsamlingen i Stockholm med Arne Imsen i spetsen har den senaste tiden också på ett mer handgripligt sätt fått fungera som försvarare av familjeinstitutionen gentemot statens alltmer totalitära och maktfullkomliga anspråk på framförallt barnen. I artiklar, bibelstudier och under de konferenser vi haft har Arne Imsen med kraft fastslagit att barnen definitivt inte är statens egendom, utan tillhör föräldrarna. Detta har lett till att vi fått kontakt med en helt ny grupp av människor. Människor som kränkts, förödmjukats och fråntagits allt människovärde genom de otaliga utredningar som sociala myndigheter satt igång, många gånger på grund av någonting så olustigt som en anonym anmälan.

Tänker bl a på en moder som häromdagen kom till Gamla Bro alldeles i upplösning då hennes två-årige son tvångsplacerats på fosterhem på grund av någonting så diffust som "risk för eventuella framtida skador". Myndigheterna hade trots ett flerårigt utredande och rotande inte funnit några som helst fel på barnet, varför man tydligen tänjde sina paragrafer till det yttersta för att ändå inte all deras arbetstid skulle bli förgäves.

Vännerna i Maranataförsamlingen i Stockholm har ställt upp så gott de kunnat, med juridisk och ekonomisk hjälp. Men framförallt genom förbön och genom att vara ett praktiskt moraliskt stöd. Givetvis har detta inneburit också ekonomiska påfrestningar, resor, arbetstid, mat och logi.

Har Du möjlighet att ge en gåva, så använd det inbetalningskort som medföljer som bilaga till tidningen, och vet att Din gåva kommer att framkalla många tacksägelser till Gud.

Maranatahälsningar med Luk. 1:67-79

Kjell Hägerman

Peder Blom

– Vi vill inte expor

INGALILL GERMEROTH rapporterar från TUNISIEN:

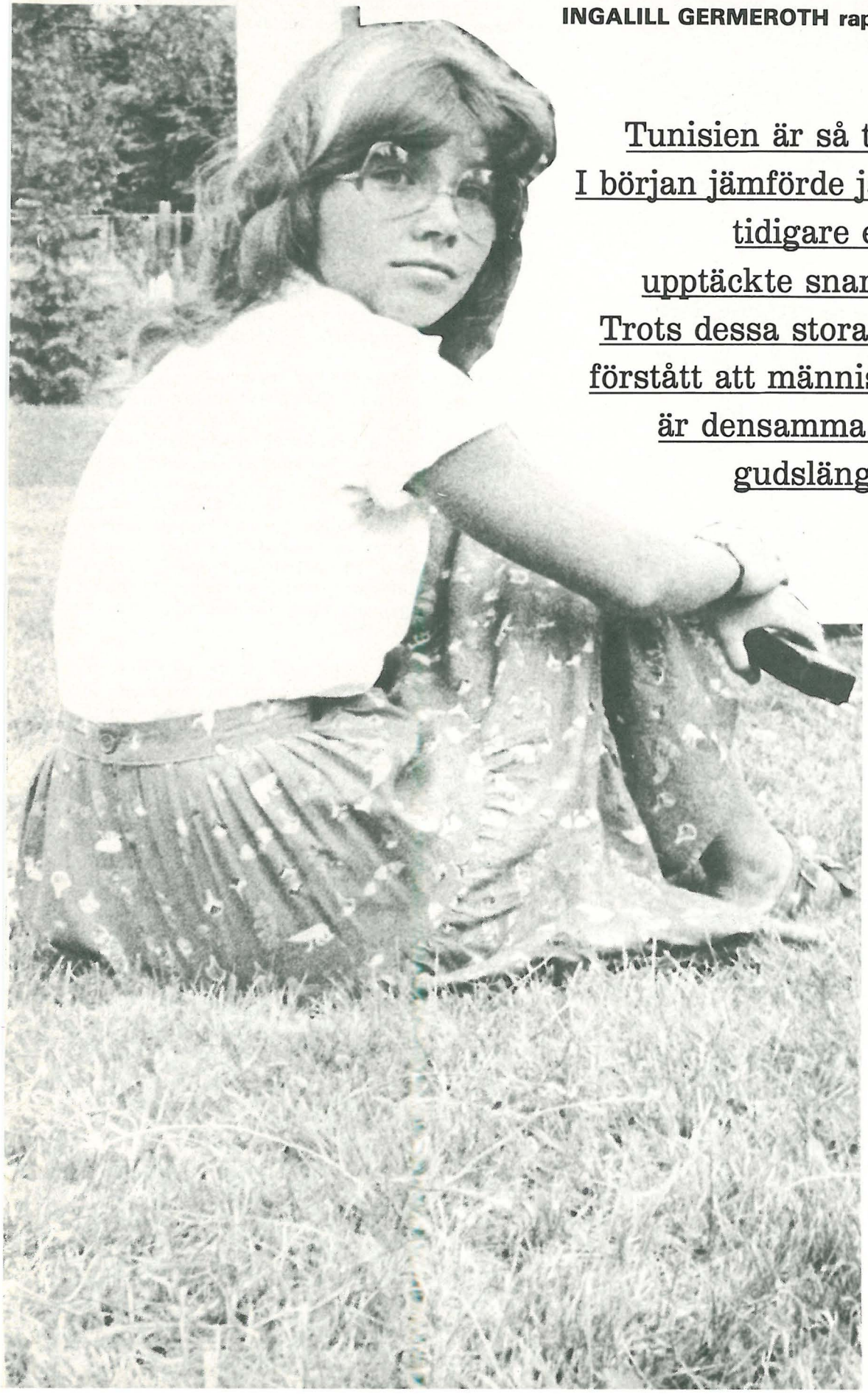

Tunisien är så totalt annorlunda. I början jämförde jag allt ifrån mina tidigare erfarenheter, men upptäckte snart att det inte går. Trots dessa stora olikheter har jag förstått att människan innerst inne är densamma. Hon har samma gudslängtan och behov av frälsning.

"Bedjen fördenskull skördens Herre att han sänder ut arbetare till sin skörd!" Matt.9:38

Med denna angelägna uppmaning som en eld i mitt bröst, vill jag förmedla några intryck och tankar från Tunisien. Vi kom hit för 4 månader sedan, och det har varit en intressant och händelserik tid. Intrycken är många och ibland svåra att verbalisera, men jag är mycket tacksam över förmånen att få vara här. Detta att leva i ett land där allt är så totalt annorlunda, allt vad man är van vid, det är väldigt nyttigt och man får ett vidare perspektiv. I början jämförde jag allt utifrån min tidigare erfarenhet, men upptäckte snart att det går inte. Levnadsvillkoren är så annorlunda här, och man måste anpassa sig efter detta folks villkor. Hela den yttre miljön är annorlunda än Sverige på alla områden. Religion, kultur, mentalitet och uppfostran. Men efterhand så upptäcker man att trots deras yttre olikheter så är

era europeisk kultur

människan innerst inne densamma. Hon har samma stora behov och längtan efter frälsning, och all hennes strävan bottnar i den gudslängtan som är nedlagt i henne, evangelium. Och jag tror att detta land behöver skörde*arbetare,* människor som med en klar vision, i sitt vardagsliv förkroppsligar akut behov av just det frigörande budskap som vi äger! I detta sammanhang vill jag verkligen uttrycka min stora tacksamhet till församlingen hemma i Sverige. Den undervisning och den fostran vi fått ta del av i syskongemenskapen hemma utgör här i Tunisien en del av den övriga kroppen, vi är inne i samma kamp och upplever en förunderlig delaktighet i det som sker hemma! Tack vare denna underbara och starka syskongemenskap förnyas visionen dag för dag att inta nya områden och att nå ut med evangelium även till detta folk!

Tunisien är ju ett muslimskt land, och religionen genomsyrar hela samhället. Det utövar ett enormt tryck på människor, och detta är ett kontrasternas land och vi märker, speciellt bland ungdomen en sekularisering. Inflytandet från Europa är stort, inte minst här i Tunis som ju är huvudstaden. Här ser vi verkligen hur Europa gör sitt intrång, och detta relativt fattiga folk har en stor strävan att få det bättre materiellt. Skillnaden mellan de fattiga och de rika är naturligtvis stor, somliga bor i riktiga lyxhus, medan andra bostäder består av hopsamlat skräp, plåtskjul och liknande. Men det stora behovet är i alla skikt ett möte med Frälsaren som gör allting nytt! Ungdomen håller nu på att mer och mer frigöra sig från föräldrarnas religionsok, och söker efter något nytt, befriande och sant. Tomheten och rastlösheten blir stor och generationsklyftan växer, mellan de gamla som håller stenhårt fast vid "fädernas tro" och de unga som allt mer påverkas av moderna värderingar och livsstilen i Europa. Vi förstår det oerhörda uppdrag och ansvar att vi skall få vara med och rädda en och en. Det är med stor förtröstan och tro vi ser fram emot vad Gud skall göra härnere! Han har begynt ett underbart verk i den lilla husförsamlingen här, bestående av en handfull brinnande syskon. Sällan har jag varit med om något så gripande som då vi häromsisten hade dopförättning i badkaret hemma hos en av bröderna! En ung nyfrälst broder fick begrava sitt gamla liv och uppstå till ett nytt liv i Kristus, väl medvetna om vilka konsekvenser det kan bli i detta muslimska land. Ingenting kan hindra en människa som vill följa i Jesu fotspår! Det är en stor glädje att se hur självklart och naturligt det fungerar i de enkla husmötena att "var och en *har* något särskilt att meddela". Ordet har en mycket stor plats i dessa syskons liv, och man har en stor längtan att komma vidare på trons väg. Och man lär sig verkligen hur nödvändigt det är att ha ett eget personligt gudsliv, att umgås med Kristus för att hans härlighet skall kunna stråla ut genom oss till detta folk! Min tacksamhet blir större för var dag över nåden att få vara med som en skördearbetare på ett fält där det många gånger ser hopplöst ut, men där vi ändå med glädje ser att Ordet aldrig sås ut fåfängt. Det bär frukt i rätt tid.

Syskon, var med och bed till skördens Herre att han sänder ut arbetare till detta fält, och var inte sen att GÅ om du själv får höra kallelsen! *"De gå åstad gråtande och bära sitt utsäde. De komma åter med jubel och bära sina kärvar!" AMEN!*

Ps.126:6

STÖD
missionen i
TUNISIEN
Pg 44 10 05-6

En bit av marknaden (sougen) där allt finns att köpa. Bilden hämtad ifrån Mednine.

Foto: Per-Arne Imsen.

LYDNAD
—SYNLIGGJORD—

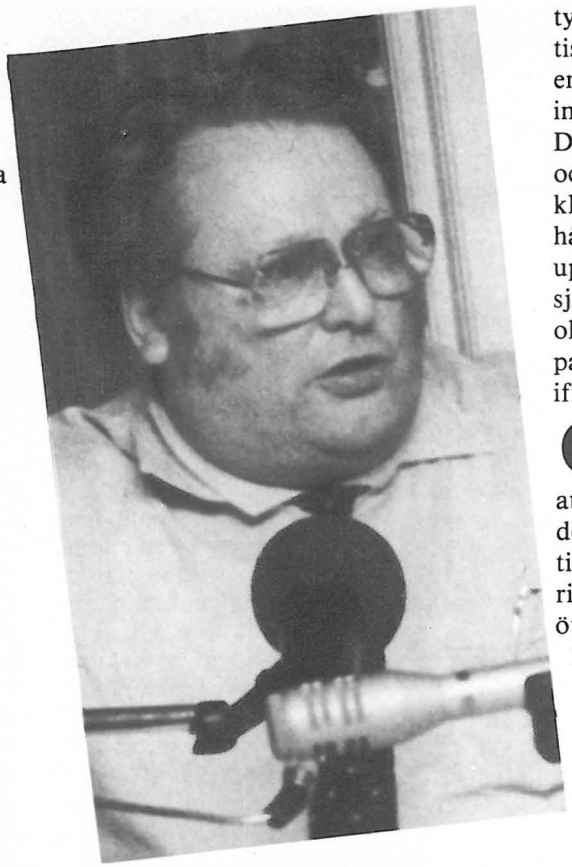

När vi kommer tillsammans påverkar vi varandra. Protesterar vi mot Guds väg, måste resultatet bli att detta slår igenom i gemenskapen, och då skapar vi mönster som ligger på sidan av Guds eget ord. Det värsta är att de här mönstren kommer att bli normbildande för alla. En katolsk församling har sitt mönster. En luthersk församling, en pingstförsamling, en baptistförsamling, en maranataförsamling har sina mönster, på samma sätt som det finns ett Tyatira och ett Filadelfia. Filadelfia präglar filadelfiasyskon.

Varför kommer vi tillsammans? Vi kommer tillsammans till försämring, och inte till förbättring. Vad är det här för någonting?: "Ni kommer tillsammans och så är det söndring ibland er". Vad är det för söndringar? Det finns en exklusiv grupp som har förälskat sig i en typ av förkunnelse och verksamhet. Men det finns inga som helst möjligheter att få ett andligt genombrott där det inte finns enhet.

Enheten skapades inte på pingstdagen, men den manifesterades på pingstdagen. Den fanns innan. Det som upprättade enheten var inte andens dop, utan det var korset och det faktum att Jesus andades på dem och sa "tagen emot helig ande". det finns ett mått utav den helige Ande redan i första mötet med Guds kraft, där själva enheten blir klart manifesterad. Saknas endräkten, så skall du aldrig inbilla dig att det blir ett andligt genombrott.

Den här enheten, innebär inte bara att man kommer tillsammans och beder till samma Gud. Det måste vara enhet i tal, tanke, målsättning, inriktning, det måste vara en enhet som inte är kluven på någon punkt. Samma enhet som existerar mellan Fadern och Sonen, med avseende på vilja, mål och metoder. Finns inte den enheten, kan du slita ihjäl dig, och kommer aldrig att nå fram till något genombrott. Men finns denna enhet då finns det förutsättningar för oerhörda manifestationer av Guds kraft.

Det är inte den ekumeniska enheten som organisatoriskt byggs upp utav kyrkopolitiker, därför att de vill fungera på samma vis som de politiska partierna. De vill uppleva att de har makt i konkurrensen med andra maktcentra. Att de är lika många, lika starka. Det är något helt annat. Andens enhet är den ordning som kommer till stånd genom tron, och som upprättas genom trons lydnad och andens välde. Mycket måste brytas ned och gå förlorat. Annars kommer vi tillsammans till försämring, och inte till förbättring.

Hur eländigt och bedrövligt allting är, håller vi måltid i alla fall. Så låtsas vi som om allt är som det ska vara. Men han sa: "Det finns inga måltider som kan hållas". Man var ärlig och nära källan, och så hade man en jämförelse som var påtaglig och inte kunde tillbakavisas, den var tydlig. Jämförelsen mellan det korintiska livet och den kristna församlingen. Man såg på människor som kom in om de var korintiska eller kristna. Det syntes helt enkelt på systrarna, och bröderna, man såg det på deras klädsel, deras sätt att uppträda, på håret, hattarna, allting. Dock fanns uppenbarligen en sådan dissonans i själva gemenskapen, så att det fanns olika grader av kristna, och det skapade olika partier som söndrade sig ifrån varandra.

Om det är oordning i gemenskapen, och alla rycker åt sig initiativet, efter sina egna personliga värderingar i sitt trots eller sin opposition, vilken röra det blir då! Initiativrika och fräcka människor finns överallt. Vi har en benägenhet att falla för frestelsen och ta initiativet en och annan gång vi också.
Det ska bara till att det känns en profetisk atmosfär i luften, så känner vi att den profetiska gåvan börjar verka i vårt liv och rätt vad det är så rycker vi det åt oss. Då kan det faktiskt gå till på det sättet, att vi slår ned den ena och lyfter upp den andra, eftersom vi har antipati eller sympati för någon, som vi tycker behöver höra ett Herrens ord. Det är inte Herren som talar, det är någon annan. Det behöver inte vara djävulen, det vore lika ärligt att säga "så säger jag". Fatta mig nu inte fel. Vi skall inte av den här anledningen ta avstånd från profetian, men vi skall ha klart för oss att bättre är vi inte än att vi kan låna oss åt sådana billigheter.

Vi kan också gripas av nitälskan, för Guds verk, och så går vi till attack mot den vi tror är Guds fiende, och det kan bero på att de en eller annan gång har sårat oss. Nu tänker du kanske, "när profeterade jag sist?" eller "när hörde jag en profetia sist?", och försöker döma utifrån det, men gör inte det. Vi ska pröva oss själva, och se efter, "hur är det nu med håret? Inte med hans eller

hennes profetia, men med mitt hår eller min hatt. Hur är det med protesten och det revoltiska sinnelaget. Frälsningen sitter inte i hatten eller håret, säger vi. Det kan man ju se att den inte gör, men den borde sitta där också, det är självklart!

I nästa moment handlar det inte om utseende utan om relationer till syskonen. Om det handlade om att äta och äta sig mätt, då vore det ju klokare att duka hemma och äta sig mätt där. Men här handlar det inte om en vanlig måltid, utan om en måltid som skulle markera allas enhet. Det skulle klart märkas att alla gränser var utsuddade, så det inte fanns fattiga, rika, höga eller låga. Det man hade med sig hemifrån blandades, så ingen kunde säga att det kom härifrån eller därifrån, utan alla fick del i allt. Men nu kom de rika med sina gåvor, det var inga småsaker. De kom först, därför att slavarna i deras hem hade längre arbetsdag, de kunde inte disponera tiden på samma sätt. Så kommer då de först, som hade arbetat minst och hade mest och de bredde ut sig, dukade upp på bordet allt vad de hade kunnat åstadkomma. De kom aktivt för att delta i gudstjänsten och bringa till gemenskapen någonting som kunde synliggöra att enheten var upprättad och att det inte längre var slavar och slavägare utan det var bröder och systrar. De rika som hade tjänare och tjänarinnor dukade upp borden och satte fram och slog sig ner. De var jämlika, som satt där, för att alla var rika, de fattiga hade inte kommit ännu. Har man ingen respekt för änglar, hur ska man då kunna ha respekt för slavar?

Lite senare kom de fattiga med det som de hade i sitt skafferi och då hade de som var rika gött sig och blivit mätta och belåtna. Så såg de ner på de fattiga som kom. Det är någonting förfärligt.

Om det bara var så i Korint, så vore problemet relativt litet. Men det har fortsatt genom hela kristenheten och är precis likadant idag. I stället för att utjämna klasskillnaderna så markerar man dem och får hjälp av Kristus, så att de rika får sin ställning befäst som rika och de starka som starka och de svaga som mindre värdiga och underlägsna. Detta är det stora lidandet i Kristi kropp. Lidandet består i att man är förtryckt i gemenskapen. Att inte våga sjunga, vittna, läsa bibeln, därför att det är så många fullfjädrade bedjare och sångare och alltsammans är baserat på prestationer. Ingen vågar ta med sig något, för det man har är så mycket mindre än det alla andra har. Ingen vågar göra någonting av rädsla och förtryck.

Nu säger skriften att när en lem lider, lider hela församlingen. Den känner att Anden på något sätt är bedrövad.

"Nej, när ni alltså kommer tillsammans med varandra kan ingen Herrens måltid hållas, ty vid måltiden tager var och en i förväg själv den mat han har medfört och så får den ene hungra medan den andre får för mycket".

Syskon, tänk om vi kunde lyfta upp alla dem som var förtryckta och uppmuntra dem i Jesus Kristus. Det här är församlingens i särklass största problem. Vi har aldrig nått fram till enheten i Kristus Jesus, därför att vi istället för att lägga av det som hindrar har odlat egenheter och individualism. Så har vi fått fram den här markerade skillnaden mellan individer och grupper, så att det byggts upp klyftor där den ena bekämpar den andre. Det ligger något oärligt i att vi upprätthåller ett sådant system och ivrar för att Gud ska ge oss Andens gåvor ovanpå detta. Det innebär att systemet därigenom legaliseras och förstärks.

För några år sedan när det här började röra sig i mitt inre, bad jag till Gud dag och natt om att han skulle uppenbara för oss vad det här egentligen betydde. Jag kommer aldrig att glömma när jag fick se det här sammanhanget i 1 Kor. 11, 12, 13 och 14. Man kan inte ta bort ett kapitel och sedan börja med nästa, utan man måste börja med själva grunden. Gud går inte förbi de här för oss triviala tingen, utan Han räknar med dem.

Sedan går han vidare och då gäller det inte förhållandet till änglar och varandra utan förhållandet till Jesus Kristus. "I den natt då Herren Jesus blev förrådd tog han ett bröd". Där har du hemligheten: Församlingen måste bli brödet, på samma sätt som Jesus Kristus var brödet, men då måste församlingen med in i hela processen. Mjölet är nödvändigt för att det ska bli en deg men det står inte att han tog en påse mjöl. Det står heller inte att han tog korn. Vi blir bara korn som ligger i bingen. Vi är miljoner korn, men så länge det ligger i bingen så är det bara korn. Inte förrän kornet kommer ner i jorden och dör bort ifrån sig själv och sina egna drömmar, ger det liv.

Jag har en känsla av att det är den processen vi inte orkar med. Gud vill att vi ska in i kvarnen, pulvriseras, bli mikroskopiska, försvinna och så småningom bli deg, för att gräddas till bröd.

Efter måltiden tog han ett bröd, tackade Gud, bröt det och sade. "Detta är min lekamen". Då visar det sig att vi har del i samma bröd, och så proklamerar vi vår delaktighet, som består i att vi har delaktighet i samma lidande, i samma process. Det är frågan om att tillintetgöras.

Delaktigheten kan inte bara bestå däri att vi identifieras med hans försoningsverk för att tillägna oss dess välsignelse, utan det måste vara så att vi identifierar oss med hans död och uppståndelse. Vi förkunnar Herrens död till dess han kommer. Identiteten med honom innebär inte bara att vi

forts. sid. 25

Det är inte den ekumeniska enheten som organisatoriskt byggs upp utav kyrkopolitiker, därför att de vill fungera på samma vis som de politiska partierna. De vill uppleva att de har makt i konkurrensen med andra maktcentra. Att de är lika många, lika starka. Det är något helt annat. Andens enhet är den ordning som kommer till stånd genom tron, och som upprättas genom trons lydnad och andens välde. Mycket måste brytas ned och gå förlorat. Annars kommer vi tillsammans till försämring, och inte till förbättring.

Bibelstudium av ARNE IMSEN Del II

ULLA NÄSHOLM rapporterar från Dominikanska republiken:

— Ibland blir det bibelstudium till tre på natten!

Comunidad Maranata lyser med stora röda bokstäver på skylten där storfamiljen i Santo Domingo bor. Intill finns en lekplan för de 30 skolbarnen som undervisas genom storfamiljen. Det är några händelserika månader som ligger bakom. Frälsningsmöten i hemmen och kontakter med olika människor. Försäljning av egna produkter. TV-och radioprogram där arbetet presenterats. Här kommer en rapport från kommuniteten i Dominikanska republiken.

Pilgrimsskolan i Santo Domingo har haft skolavslutning på sin första termin. Före jullovet samlades barnen med Marcus och Juan-Carlos till en liten avslutningsfest.

När detta läses har vårterminen börjat och skolan är i full gång igen.

Arne Imsen har varit på besök i Santo Domingo en längre tid. Lagom till nyår kom också Christina och Per-Arne Imsen och Siri och Klas Måård ner och hälsade på. Christina, känd efter sin inspelning på spanska, var inbjuden till ett stort möte på en idrottsarena. Efter det framträdandet var hon, tillsammans med hela storfamiljen, inbjuden att medverka i möten och radioprogram på olika platser. Kassetten som Christina sjungit in på spanska har tagits emot med iver och entusiasm. Nu väntar man på en ny sångkassett med henne och det är med förhoppning om att det blir snart!

Överskottet från kassetten går till Pilgrimsskolan i Santo Domingo.

Christina, som har sex barn, och är utbildad lärare, har sett det angeläget att göra den insatsen för barnen i Santo Domingo.

Storfamiljen har också tillverkat dockor och annat som sålt till förmån för Pilgrimsskolan.

Människor har varit öppna och många nya kontakter har knutits. Några av bröderna är ute varje dag, dels med försäljning av olika slag, eller med att presentera kassetten med Christina.

En kväll kom Mats och berättade att de fått bedja med en 80-årig f.d. general. Honom träffade de när de besökte hemmen i ett område inne i stan.

Mats behärskar inte spanskan så bra, men med hjälp av gester och mimik lyckas han göra sig förstådd. Om inte annat så hos Juan-Carlos och Marcus. Med en blandning av spanska, engelska och svenska kommunicerar de rätt obehindrat.

Under jullovet har Patrik och Magnus också varit med och sålt ibland. "Det är lite som i Malmö", tycker Patrik när han var med och förberedde försäljningen genom att packa knäck, bröd och annat. "Där packade vi också bröd och sålde... men det är ju mera spännande här förstås." Knäck och svensk sockerkaka har gått åt i stora mängder.

Vardagsbekymmer

Ett litet avbrott blev det när storfamiljen flyttade strax före jul. När spisen flyttades hände något med ugnen. Den fungerade inte. Reparatörer kom och gick. "Om Gud vill" skulle de komma tillbaka nästa dag och åtgärda felet. Det tog några veckor(!).

Ibland är det en aning påfrestande med allt som tar så onödig tid och verkar så omständigt.

Att få fram mera kassetter var en procedur som var både lång och påfrestande. Vid ett tillfälle hade kassettmaskinen "lånats ut" av en av de anställda... Men med envishet och uthållighet gick det till slut. Massor av kassetter har nu sålts, och sångerna spelats i många kristna radioprogram.

På ett ganska förunderligt sätt har vi kommit i kontakt med människor i olika nyckelpositioner.

Ett märkligt sammanträffande var med en pastor i San Cristobal — den plats Marcus Estevéz varit pastor på. Till den staden fick Arne Imsen en inbjudan att predika och storfamiljen var med där och hade möte. Arne Imsens vision i femtonårsåldern som gått i uppfyllelse i första mötet där för ett par år sedan, pekar på att en fortsättning och utvidgning måste ske där. Genom flera händelser påmindes vi om det!

Ett annat område som församlingen känner sig uppfordrad att göra en insats på är Herrera — den plats där vännerna hade första kontakten med en dominicansk skola.

Nu har det öppnats nya dörrar där och en vädjan om hjälp har riktats till maranatagruppen.

Nya medarbetare

Och medarbetarna blir flera. Till hjälp i skolarbetet, en förskola som planeras inom en nära framtid, hoppas gruppen få en ung förtjusande syster som just nu håller på att utbilda sig till sekreterare.

Carlos Garcia, med. studerande, har flyttat in i kommuniteten och hjälper till i arbetet.

Tony, en ung man som förut arbetade i affären intill kommuniteten har också blivit frälst. Ett stort tacksägelseämne — många har bett för honom!

Många söker upp "Comunidad Maranata" — några

Husets veranda är den naturliga mötesplatsen.

likt Nikodemus om natten. Broder Arne har haft bibelstudier till 2 och 3 på nätterna.

Vi har även besökt blivande mammor i området där skolbarnen kommer ifrån och togs emot med en översvallande glädje.

Min spanska är inte vad den borde, men med Juan Carlos (van vid svenska och bristfällig spanska) som hjälp och "tolk" gick det ändå rätt bra att kommunicera.

Första åtgärden i det här läget blir att hjälpa till med förebyggande mödravård och genom hembesök efter förlossningen hjälpa till med vad vi kan.

Intryck och upplevelser efter att ha besökt några tiotal familjer i ett fattigt område går knappast sortera eller redogöra för. Det är stora behov av både praktisk, social och andlig hjälp. Med små resurser kan vi göra insatser som får betydelse både för livet i tiden och för evigheten.

Ulla Näsholm:

— EN NY OCH VIKTIG EPOK HAR BÖRJAT

Det var möte på en lantgård några mil utanför Santo Domingo. Publiken var blandad och mötet blev långt. Först kom grannskapets barn som av Marcos inbjudits att vara med. De lyssnade allvarligt till sång och bibelläsning och troppade sedan av efter någon timme. Då hade mötesplatsen redan börjat fyllas av andra människor. Grannar och många tillresande. Bil efter bil svängde upp på området och det blev pinsamt svårt att hitta sittplatser till alla. Det var ju heller inte någon jättelik aula utan terassen till lantgården som fungerade som möteslokal.

Arne Imsen satt på muren och sjöng och predikade, läste bibeln och sjöng igen. Det var avslutning på en bibelstudievecka som Arne Imsen haft hos storfamiljen i Santo Domingo. Avslutningsmötet blev samtidigt en invigning till lantstället som församlingen nu fått dispositionsrätten till.

En broder, Marcielo Santana, bankman med stort inflytande har gett kommuniteten i Santo Domingo förtroendet att förvalta egendomen.

Från terassen kan man se vidsträckta områden med palmer, och olika fruktträd. Det finns mango, avocado, grape- och citron för att nämna några jag kommer ihåg.

Stora arealer är obrukade och vi ska få hjälp av en broder (granne) att sätta yoka-plantor, eventuellt potatis, majs och bönor till att börja med.

Ett nytt Johannelund men i Santo Domingo och med andra förutsättningar och möjligheter. Det är med en känsla av andakt och gripenhet som vi tar del av de gåvor Gud gett oss. Ett stort ansvar att förvalta det på rätt sätt och att lära oss bruka jorden och kanske kunna visa på ett föredöme också när det gäller denna praktiska sida.

Landet är faktiskt i kris på många sätt, men trots detta lämnar många sin jordbit för en osäker och många gånger svår tillvaro i storstaden. En ödesdiger men vanlig utveckling, inte bara i Dominikanska republiken.

Här på lantgården öppnar sig möjligheten att inbjuda till bibelskola med praktisk och teoretisk undervisning. Huset är i

forts. sid. 31

– Vill ni ha det här, varsågod, sa bankc

Bankdirektören som hade blivit djupt gripen av det nyligen avslutade mötet, sa: "— Ja, det är så här att vi skulle vilja vara med och hjälpa er". Vad den hjälpen skulle innebära visste vi inte, men vi fick på omvägar veta att han hade ett stort lantbruk utanför stan...

ARNE IMSEN rapporterar från DOMINIKANSKA REPUBLIKEN

Vi har blivit bjudna till evangeliskt kristna i praktiskt taget alla sammanhang. Jag har predikat i många olika kyrkor och skulle jag ha rest i alla de församlingar dit vi var inbjudna, och deltagit i alla de radioprogram som vi blivit inbjudna till, skulle vi inte fått göra någonting annat. Vi har istället sökt tillämpa den metod, som jag upplevde som en speciell Guds ledning 1972, på Johannelund, då "Pepparkaksdivisionen" skapades. Den kom till som ett resultat av en uppenbarelse. Den nya evangelisationsmetoden, att sälja kakor, visade sig vara mycket fruktbärande. Jag vågar säga att de flesta synliga resultaten kan härledas till antingen torgmöten, gatuverksamhet, eller pepparkaksförsäljning, här i vårt land.

Därnere har vi börjat något liknande och fick kontakter i alla riktningar. Sockerkakor med glasyr, tygdockor och tyggrodor av egen produktion har visat sig vara effektiva produkter. Det ena lades till det andra, och vi fick kontakter in i sammanhang som annars aldrig nås av evangelium.

Det är klart att Mats blev chockad, när han kom in till en pensionerad general, som låg sjuk i sin säng. När denne hörde Christinas kassett brast han i gråt, som ett hjälplöst barn och Mats fick bedja för honom. Det blev frälsningsmöte i hemmet, hos generalen. Det var första gången han fick bedja till Gud för en människa i det skiktet, under så alldagliga förhållanden.

GUD HAR OCKSÅ HJÄLPT OSS med avseende på bostadsfrågan. Vi har fått ett fint hus, det finaste och största på platsen. Där i huset fanns möjligheter att börja med undervisning, och 35 dominikanska barn är nu elever. Det är barn som saknar allt det vi betraktar som nödvändigt. Det har varit en läxa att möta dessa barn.

Det fanns t ex barn som inte fick någon frukost på morgonen, innan de gick till skolan. Sedan visade det sig

så efen

att en del av barnen inte kunde komma till skolan för att de inte hade några kläder. När det ena syskonet var ute måste det andra stanna hemma. Man lånade alltså kläder av varandra.

En pojke i 12-årsåldern, som inte kunde läsa eller skriva, uteblev från skolan därför att han måste bidra till försörjningen. Vi hittade honom ute på en åker, där han höll på att gräva ett dike, tillsammans med några vuxna. Han stod med en stor hacka och grävde, och för det fick han 4 kronor om dagen.

"Hoy Mismo" direktsänt nöjesprogram i dominikansk TV.

SÅ UPPTÄCKTE VI ATT DET FANNS

andra problem. Många var helt nerlusade och hade ohyggligt med löss. Andra hade stora sår eller bölder. Det här var vi tvungna att ta itu med, och sammankallade föräldrarna och berättade att vi skulle ha en baddag i veckan. När vi började med det här i all enkelhet, så blev dominikanerna så gripna, de kunde inte begripa att vi inte tog något betalt för att bada och avlusa deras barn. De hade aldrig varit med om att ha en sjuksköterska under sitt tak och hade aldrig samtalat med en barnmorska i sitt hem. När de dessutom upptäckte att vi kunde förmedla en kunskap som de

forts. nästa sida

Skolbarnen tillsammans med sina lärare och lärarinnor; Marcos Estevéz, Kirsti Asprusten, Ulla Näsholm, Juan Carlos och Liw Emanuelsson i den prunkande trädgården.

forts. fr. föreg. sida

kunde utnyttja på olika sätt i hemmet, så blev de alldeles betagna.

DOMINIKANERNA BEHÖVER INTE I första hand ekonomiska insatser från utlandet utan kanaler som kan kanalisera det som redan finns i landet till bristområdena. Det har visat sig att bland de förmögna människorna finns det beredvillighet.

En dag kom chefen för Nationalbankens valutaavdelning, på rekommendation av en av våra vänner som studerar medicin på universitetet, tillsammans med en man på 80 år; den första som offentligt lämnade katolska kyrkan och som då fick utstå fruktansvärda lidanden. Jag hade ingen aning om vilket ärende de hade. Vi hälsade, samtalade och började sjunga. Vi sjöng om himlen och Magnus och Patrik sjöng så att rappningen höll på att spricka. Den gamle mannen blev alldeles betagen och bankdirektören blev fullständigt stum av gripenhet.

Två veckor senare kom bankdirektören tillbaka, denna gång tillsammans med sin fru. Vi såg ju det här utifrån svenska förhållanden och kunde inte tänka oss att en bankdirektör från Riksbanken skulle komma och sätta sig ner och lyssna när vi sjöng hemlandssånger. De begärde att jag skulle sjunga en sång, och när jag sjöng; "Döden har tappat sitt välde, udden bröt Jesus utav, segern på Golgata gällde lika för kung och för slav", brast kvinnan i gråt. Vi fick sjunga sång på sång. Så upplöstes mötet med att vi hälsades välkomna till deras hem.

Direktören blev gripen och sa: "Ja, det är ju så här att vi vill vara med och hjälpa er. Vi har ett stort lantbruk 2½ mil utanför sta'n..."

EFTER YTTERLIGARE NÅGRA dagar kom de igen och hade då med sig en läkare och en advokat. Jag predikade koncentrerat över ordet; "Så skall Kristus, sedan han en gång har blivit offrad för att bära många synder, för andra gången utan synd låta sig ses av dem, som bidar efter honom till frälsning". Jag talade om hur man på rätt sätt bidar efter honom till frälsning.

Direktören blev gripen och funderande, så sa han: "Ja, det är ju så här, att vi vill vara med och hjälpa er." Vad den hjälpen skulle innebära visste vi inte, men fick på omvägar veta att han hade ett stort lantbruk, 2½ mil utanför huvudstaden.

En del av lantbruket ville han gärna att några kristna skulle ta hand om. Han hade haft en vision sedan 10 år att det lantbruket skulle ledas av kristna människor, som skulle fostra landets ungdom och lära dem älska bibeln. Men han hade inte kunnat tala med någon om det, för han vågade inte.

NU BÖRJADE HAN ANA ATT DEN här visionen i alla fall kanske skulle få sin uppfyllelse. När jag hörde det, så tände jag på alla cylindrar, men visste inte riktigt hur jag skulle säga för att han inte

Från en av de många radiosändningarna.

Maranatasång i en dominikansk pingstkyrka.

skulle tro att vi var alldeles för ivriga - och därigenom skrämma honom. Så jag föredrog att hålla tyst, men hjärtat sprängde av önskan att få veta.

Vi talade om det här varje dag och bad till Gud. Så ringde Stina till bankdirektörens fru och sade rent ut att vi var intresserade och ville titta på stället. Vi bestämde att vi skulle mötas ute på lantbruket.

Vi åkte dit ut på lördagen och jag trodde inte mina ögon! Det första vi fick se var fem hästar. Vilken syn! Och så kor, och fruktträd med de förnämsta frukter; avocado, mango, grape och citron.

— Vill ni ha det här så varsågod, sa bankdirektören. Det här får ni disponera kostnadsfritt och allt är ert! Det var ju just det här vi hade bett till Gud om. Här hade vi platsen för bibelskola, där vi kan ge arbetslösa kristna ungdomar teoretisk och praktisk undervisning.

Vid invigningshögtiden där ute hade han samlat ihop hela bekantskapskretsen. Det var advokater, läkare, ingenjörer och företagare. Jag kom dit ut laddad, för Gud hade talat till mig. Vi satte igång med att sjunga, och mycket har jag varit med om i mötesväg, men aldrig ett möte liknande detta!

Journalisten kom igen dagen efter intervjun och berättade: "Detta har jag trott att jag skulle åstadkomma genom socialismen. Men nu har jag fått se kristendom i funktion..."

JAG SER EN CHEFSLÄKARE FRÅN ett av de största sjukhusen i staden, sitta på vår terass på en trästol, gråtande som ett barn, under det att jag predikar. När jag har predikat färdigt, kommer han och kastar sig om halsen på mig och säger:

— "Bed till Gud för mig att jag blir en brinnande kristen". Efter honom kom en gynekolog. Han är en av landets mest kända gynekologer. Så bad vi till Gud för dem. Sedan kom frun till den första läkaren, som är chef för samtliga sjuksköterskor i området och bad om förbön. Sedan kom revisionssekreteraren för högsta domstolen.

— Du har talat gudomligt, bed till Gud för mig, sa han. De här två läkarna tog sig an ansvaret för kliniken. Sjuksköterskan tog ansvaret för att ge våra vänner där ute utbildning, med avseende på landets lagstiftning och sjukvårdsförhållandena.

Vi har kommit i absolut bästa händerna, och fått tillgångar som inga andra har. Vi har inte begärt det, men Gud har gett oss det. Vi har gått i Guds förutberedda gärningar.

SÅ BERÄTTADE BANKDIREKTÖREN att de hade beslutat att möblera huset. De skulle ordna kylskåp, gasspis, möbler och allt som behövdes.

— Innan ni lämnar platsen här, skriv ner vad ni önskar, så ska vi ta med den listan, sa han. Det blev en oerhört lång lista. Vidare sa han:

— Broder Imsen, ni skall snart lämna oss, men nu vill jag hälsa dig välkommen tillbaka till vårt land, för jag förstår att Gud har sänt dig till oss. Förutom det här stället, har jag en plats utanför Santo Domingo, på ett nästan orört område, det är något av det bästa som finns här i landet. Lovar du mig att komma tillbaka i år, så lovar jag att du skall få så mycket jord du vill ha därute, för det här arbetet.

forts. sid. 28

AGNETA ORELLANA intervjuar CHRISTINA IMSEN nyss hemkommen från Domini

— FOLKETS GUDSLÄNG

Christina Imsen har, genom sina sånger, redan blivit till stor välsignelse under många år i Sverige.

Då hon för drygt ett år sedan sjöng in en kassett på spanska, kunde ingen ana att den skulle nå så långt, så fort att den finns tillgänglig över stora delar av den hispanoamerikanska världen. Detta föranledde att Christina blev inbjuden till Dominikanska republiken för att sjunga på nyårsdagen.

I dagarna förbereder Christina en ny inspelning på spanska, som skall distribueras i Spanien, Chile, Argentina, Peru, Venezuela och Dominikanska republiken.

Så här berättade hon väl hemma igen om framträdandet på nyårsdagen:

Det var en konferens man tydligen har varje nyår med mellan 20 000-30 000 människor som samlades. Vi var där tillsammans med den grupp som har arbetat där sedan 3-4 år tillbaka. Vi sjöng och presenterade vårt arbete. Efter mötet sålde vi kassetter och genom det fick vi kontakter och inbjudningar från församlingar, ja, även från Venezuela. Det var tre mycket intensiva veckor för oss - möten, radioprogram och vi fick också medverka i ett TV - program där."

Om man menar att det blir något av en kulturchock för svenskar att se hur folket lever i ett sådant land, så var det på liknande sätt en helt ny erfarenhet för dem att möta Christina personligen. De hade ju tidigare hört henne på kassett och enligt deras föreställningsvärd borde hon ha uppträtt som en artist. Nu kom hon enkelt och fick sjunga om sin Jesus och hon berättade om sina erfarenheter på trons väg som sexbarnsmor.

"Då jag mötte detta öppna, enkla folk med, som jag upplevde det, stor gudslängtan, kände jag verkligen frimodighet att vittna och sjunga, då tillsammans ofta med hela truppen därnere. Speciellt handlade både sånger och vittnesbörd mycket om den helige andens uppfyllelse och även om urkristen församlingsgemenskap, eftersom detta *märkbart* saknades i förkunnelsen i många församlingar.

Det vi får höra Christina berätta är en utmaning till oss att gå in i de dörrar som

Christina Imsen sjunger på spanska.

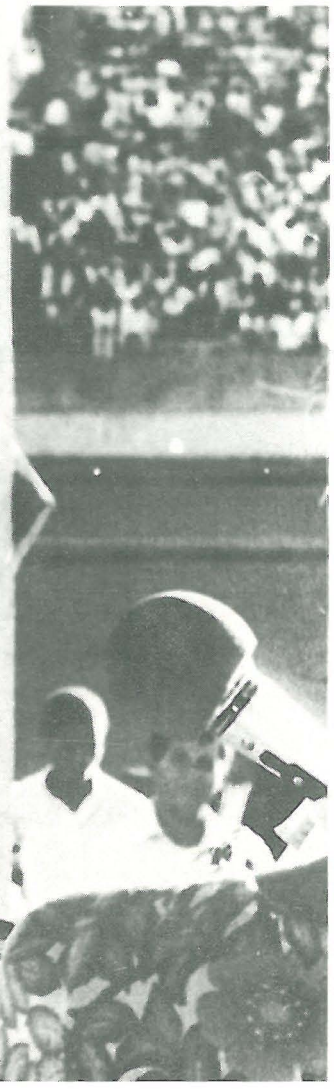

TAN ÄR EN UTMANING!

öppnats, en verklig inspirationskälla. Hon fortsatte att berätta om något som ligger henne varmt onm hjärtat.

"Det är ju så att gruppen därnere har startat en skola för barn och då visade det sig att det kom dominikaner dit av vilka en del studerade till lärare. Det händer så mycket. Det är ett helt skeende. Förlossningskliniken är under förberedelse och just när vi var där fick vi kontakt med en framstående gynekolog."

Vad har nu detta med "anlig" mission att göra, Christina?

Det har det verkligen. Det är bara att slå upp Nya Testamentet och läsa vad Jesus gjorde och vad han har visat oss. Att lära barnen läsa är ju förutsättningen för att nå dem med evangelium. Det är frågan om medmänsklighet — nästankärleken måste finnas med i den kristnes liv. Vi är skyldiga att dela med oss."

Vi har hört att behoven är stora, och att klasskillnaderna allt för märkbara även i församlingarna. Finns det ingen förkunnelse där om utjämning enligt Nya Testamentet?

"Nog behövs det predikas. Min man Per-Arne höll en predikan om det här en kväll. De lyssnade och tog emot, men det var kanske första gången de hörde just detta att i Guds församling råder lagen om utjämning. Då vi hade missionsmöte på Gamla Bro, vid familjens hemkomst fick vi höra några av de sånger Christina sjungit på spanska. Per-Arne Imsen berättade mer om detta märkliga andliga skeende i Dominikanska Republiken där de verkligen fick gå i av Gud förutbereda gärningar. Gud tar ut människor och sänder nyckelpersoner till dem. Han påpekade också att man aldrig kan veta hur fort saker och ting kan förändras i ett stort missnöje från de fattiga, på grund av de stora klyftorna. Det gäller att verka medan det är öppet. En statskupp kan komma mycket plötsligt som nyligen på grannön Grenada. Vi måste förverkliga ett urkristet församlingsliv — visa att alla har lika värden.

Per-Arne avslutade med 2 Kor. 8:13 "Ty meningen är inte att andra skall ha lättnad och ni själva lida nöd. Nej, en utjämning skall ske, så att endast överflöd denna gång kommer deras brist till hjälp, för att en annan gång deras överflöd ska komma eder brist till hjälp. Så skall en utjämning ske efter skriftens ord: "Den som hade samlat mycket hade intet till överlopp och den som hade samlat litet, honom fattades intet."

Ja, det är stort att vi alla kan vara med i detta verk. Storfamiljen arbetar med försäljning av egentillverkade dockor och sockerkakor för sin försörjning. Det finns stora behov bland skolbarnen som får lära sig läsa hos storfamiljen. De behöver mat, kläder, skolmateriel och sjukvård. Våra skandinaviska syskon som åkt till Västindien har inte haft många examina att visa upp för någon missionsstyrelse eller SIDA-organisation — men då de åkte i tro, med brinnande hjärtan och vision svarade Gud dem att ta ut inhemska akademiker som kan undervisa. Nu tjänar de Gud tillsammans. Har Gud även rört ditt hjärta att delta med förbön och offer?

25 000 mötesbesökare i "Batalla de la Fe:s" nyårsfest.

I dagens utbildningssystem i USA möter vi helt nya normer. "Values-clarification" är just nu på modet. Metoden är utformad för att övertyga barnen ända från lekskolan till gymnasiet att han eller hon har rätt att utveckla sin egen moral helt fristående från sina föräldrars eller bibelns auktoritet. Barnet skall själv bestämma vad som är rätt och fel.

Ett annat gift och fördärv som överöses nationen är rockmusiken som är så full av perversitet, homosexualitet, nekrofili och häxkraft.

I många av våra kyrkor möter vi förnekande predikanter som inte tror på Jesu uppståndelse, jungfrufödelsen, en ond andevärld, himmel eller helvete. De predikar varje söndag förnekelsens, spydiga och bibelkritiska budskap...

NATIONENS VÄ

Predikan i amerikansk TV av pasto

En pojke dödades av en bilförare som tappat kontrollen över sin bil därför att han rökte marihuana. Vem dödade pojken? Var det bilföraren eller var det knarket på hans läppar? Nej, ingetdera. Den som dödade pojken var läraren med humanistisk livsåskådning vid högskolan, vilkens lön vi betalar. Han som är en representant av den lärarkår som hjärntvättat en hel generation ungdomar med ovetenskapliga idéerna att knark är bra och borde legaliseras. Det var det som dödade pojken.

Vad sägs om den 41-åriga kvinnan som satt och grät. Hon hade genomgått en "historectomy" operation som innebar att hon förlorat alla chanser att någonsin bli mor. Vem ska man lägga skulden på för det här? De humanistiska lärarnas undervisning om sex som uppmuntrade hennes klass vid 14 års ålder att bli sexuellt aktiv, men aldrig varnade dem för att flickor som beblandar sig före 18 års ålder är 5 gånger känsligare för cancer i cerdix och 100% känsligare får B.D., graviditet och "herpisimplexvirus type 2" än jungfrur. Det var det som orsakade den kvinnans ångest i hennes hjärta och liv.

Nya normer

I dagens utbildningsystem i USA möter vi helt nya normer. En ny metod som används kallas Values-clarification. (värderingsförklaring eller normbestämning.) Den har många namn men det är en av benämningarna. Olika teknik används: Beteendemodifiering, psykoterapi, gruppterapi, rollspel, utfrågningar. Låt oss se på bara en av dem: Värderingsskalan. Det är en metod som används mer och mer i våra offentliga skolor. Metoden är utformad för att övertyga barnet ända från lekskolan till gymnasiet att han eller hon har rätt att utveckla sina egna personliga värderingar och sin egen moral, helt fristående från föräldrarnas, församlingens eller någon som helst annan auktoritet. Den är utformad för att indrypa barnet att tro att det finns inget absolut rätt eller fel. Allting beror på omständigheter.

Nu skall jag ge er det sjunde steget om normbildning och värderingsutveckling som utgör grunden för en av de vanligaste skolböckerna som används i offentliga skolor över hela USA. Det betyder frihet från församlingens kodikterade uppfattningar och föräldrars påverkan om moral.

Hör här: — det låter oskyldigt men det är helt livsförödande — som nummer ett står det: välj normen fritt. Det skall betyda för barnet en uppmaning att inte låta någon påverka dess val.

Nummer två, välj mellan alternativ. Den judisk/kristna etiken är ett absolut. Den innehåller rätt och fel. Det kan inte förändras. Den har blivit given av Gud. Men barnet undervisas att bryta med dessa stränga morallagar och välja sina egna värderingar.

I tredje hand: Välj efter beaktande av konsekvenserna. Om vi inte behöver göra räkenskap för Gud, eftersom Gud inte existerar, då kan du göra efter egen vilja och förbli ostraffad.

Som nummer fyra står det: värdera och vårda din norm. Barnet, inte Gud eller hans föräldrar, har nu gett sig själv lagen och den är hans norm.

Nummer fem: bekänn offentligt och bekräfta normen.

Vi kristna känner till kraften i bekännelsen av vår tro. Bekännelsen stärker tron. Då något bekräftas och bejakas sjunker det ner i barnets undermetvetna.

Nummer sex: handla enligt din nya norm. Om du hade bestämt att föräktenskapligt samliv, eller homosexualitet t ex är rätt — handla då på det beslutet. Det är vad de blir undervisade.

Nummer sju, sista punkten: handla enligt den värderingen regelbundet. Du har nu valt en ny livsstil. Barnet har gjort det, och har nu värderingar som inte längre är samma som sina föräldrars.

Lärarna indoktrinerar

Lyssna nu, detta undervisas i skolorna idag. Traditionell religiös och moralisk undervisning är omodern och oanvändbar. Den är ovidkommande idag eftersom världen nu är svår och komplicerad på ett unikt sätt. De säger att ungdomen är förvir-

rad och måste få ett nytt normmönster. Undervisningen går ut på att tron på att det finns det som är rätt och det som är fel, är skadlig för barnets utveckling, och att ett annorlunda sätt att närma sig problemet måste vidtagas. Och detta är det som sker nu. Lärarna måste indoktrinera barnen genom att ställa sådana ohämmade frågor som: "Är du för en lag som skulle begränsa familjernas storlek till två barn? Skulle du vilja välja att dö och komma till himlen om det innebär att sitta på ett moln och spela harpa hela dagarna? Tycker du att föräldrar skall lära sina barn att onanera? Vad föredrar du att göra på söndagsmorgnar; sova ut, leka med en kompis eller titta på TV?"

Detta är frågor som ställs till våra barn. "Accepterar du föräktenskapligt samliv för pojkar och flickor? Tycker du att sexualundervisning skulle inkludera samlagsteknik, preventivteknik? Skulle du vilja ha andra föräldrar? Borde vi legalisera abort? Tycker du vi borde legaliser marihuana? Borde homosexuella tillåtas att undervisa i offentliga skolor? Skulle du acceptera att ett par prövar 6 månaders äktenskap innan de gifter sig? Borde vi legalisera barmhärtighetmord. Detta är vad som undervisas i våra offentliga skolor idag.

Grundvärderingar borta

De offentliga skolorna och det offentliga skolsystemet har gradvis eliminerat alla böcker som håller före våra grundvärderingar på vilka vår nation skapades. De har övergett bibelns värderingar. Det är orsaken till hur ungdomen blir. Varje minut som går blir en flicka gravid. Det är orsaken till att de veneriska sjukdomarna idag är i ett alarmerande tillstånd över hela nationen.

Eftersom de vet att de flesta av er föräldrar inte kan förändras, förändrar de era barn. Tack Gud för de kristna skolorna i det här landet, där de fortfarande undervisas att hälsa USA:s flagga. Tack Gud för det! Tack Gud för kristna skolor som fortfarande undervisar om Valley Forge, George Washington och Abraham Lincoln. Tack Gud för kristna skolor som fortfarande undervisar om bibeln och Jesus Kristus och en allsmäktig Gud, och att det finns det som är rätt och det som är fel. Tack Gud för de kristna skolorna. Och må Gud hjälpa detta USA om de någonsin stiftar en lag som gör det olagligt för kristna skolor att existera.

Musikkommersen

Den tredje fienden till USA är musikkommersen. Jag vet vad jag talar om. På 1950-talet började en ny musik att sköljas över denna nation. Den startades först av Allan Freed, Elvis Presley, Chuck Berry, Little Richards och Jerry Lee Lewis. Jerry Lee Lewis är min kusin, så jag känner till något om honom. Musiken kallades Rock and Roll. Allan Freed är den som gav det namnet. Han valde termen Rock and Roll eftersom den var ett slanguttryck som användes i slummen här i landet för tillfället.

Den blomstrade och spreds över nationen genom radiostationer och kabel-TV-system. Den mest ruttna, smutsiga, degraderande, helvetiska, skräckinjagande, ondskefulla, vidriga och orena oanständighet som någonsin kommit till en radiostation eller kabel-TV-station, som påtvingade sig våra barns sinnen.

Joseph Stalin sa 1935, i ett uttalande att om vi kan förstöra moralen och patriotismen för en generation amerikaner, kan vi ta natio-

forts. sid. 27

RSTA FIENDER

JIMMY SWAGGART, Lousiana, USA

Jesus börjar här sin undervisning med att tala om syftet med liknelsen om änkans bön. Han vill åskådliggöra någonting för oss på ett enkelt och lättfattligt sätt och ge oss kunskap som annars är svår att gripa om. Syftet med denna liknelse är att lära oss att bedja utan att förtröttas, alltså inte bara att bedja, — utan att; bedja utan att förtröttas.

Så kommer då själva liknelsen där det förekommer tre personer. Domaren — änkan och motparten. Änkan befinner sig i konflikt med motparten. Uppenbarligen också i ett kraftigt underläge, hon kan själv inte ta upp kampen mot honom, för det klarar hon inte. Han är starkare, och har dessutom berövat henne någonting som är hennes, som hon inte kan ta tillbaka. Hon är änka och har således ingen som försvarar och hjälper henne.

Hennes enda chans att få rätt emot den starkare motparten, är att vända sig till domaren, som har makt och myndighet och som också har möjlighet att ta itu med dessa ting på ett sådant sätt att hon kan få sin rätt.

Utan att förtröttas

Alltså vädjar hon till honom. Hon kommer en gång och han vill inte, hon kommer ännu en gång och han vill inte, men därigenom att hon inte ger upp, utan återvänder gång på gång så är det som om motståndet emot henne röjs undan och en väg öppnas ända in till domarsätet. Situationen förändras, domaren griper in och skaffar henne rätt. Så säger Jesus, att han med sin liknelse vill lära oss att bedja utan att förtröttas.

Jesus undervisar här om bönen på ett underbart nytt sätt. Det är ju inte första gången han talar om bön, vi vet ju att lärjungarna flera gånger kommer till honom med begäran om att han skall lära dem att bedja. Bläddrar vi tillbaka några kapitel till Luk. 11 så läser vi där i 1:a versen: *När han en gång uppehöll sig på ett ställe för att bedja och hade slutat sin bön, sade en av hans lärjungar till honom: "Herre, lär oss att bedja, såsom ock Johannes lärde sina lärjungar".* Jesu böneliv födde ett behov hos lärjungarna. Det är ju så att man förr eller senare kommer till en punkt där man känner att man vill nå djupare och längre. Man är trött på ytligheten och halvheten, känner ett speciellt behov av att lära sig bedja som Jesus bad. Förmodligen har lärjungarna förstått att den kraft, salighet och frid som Jesus representerade var ett resultat utav hans gemenskap med Fadern. En frukt av hans böneliv.

Fader Vår

När de kommer med frågan — Herre lär oss att bedja —så börjar Jesus undervisa om bönen. Han lär dem den bön som alltsedan dess blivit en mönsterbild, nämligen "Fader vår". Nu är det här givetvis inte en formel som vi skall upprepa, men det finns ingredienser i den här bönen som är väsentliga att vi förstår. Jesus börjar med Gudsbilden, vem Gud är. Han talar om Gud såsom Fader, poängterar barnaskapets väldiga betydelse. Vi är Guds barn, födda på nytt kommer vi till honom som till en far. Jesus talar om vikten av att när vi beder inte börjar med oss själva och våra egna problem och svårigheter, utan att vi börjar med Gud.

Det handlar om tacksägelse och lovsång: *Fader vår som är i himmelen, helgat varde DITT namn, tillkomme DITT rike, ske DIN vilja...* Sen kommer våra behov och där uppmanas vi faktiskt att lägga fram alla behov, de som är just nu, de som ligger bakom och tynger oss, och de som med all säkerhet kommer att drabba oss. Den här bönen innefattar ju hela vår tillvaro och det finns ingenting som är utelämnat, alltsammans ska med i bön till den Gud som blivit vår Fader. Här lär han oss att bedja och visar på någonting av det som är hemligheten till hans eget inneboende gudsliv.

Finna tro på jorden?

När vi sedan kommer fram till det 18:e kapitlet så handlar det inte bara om att bejda, utan där handlar det om att bedja *utan att förtröttas.* Så framställer han liknelsen, där de här tre personerna, som har vissa relationer till varandra, finns med. Slutklämmen som därefter kommer är högst väsentlig. Där säger Jesus att Gud skall skaffa oss rätt, men, frågar han en aning resignerat, skall väl Människosonen när han kommer finna tro på jorden?

Allt det här hör ihop på ett förunderligt sätt, det finns ett samband rakt igenom hela textsammanhanget. Jesus har ett syfte med liknelsen! Det kan ju vara så att vi har en felaktig syn på vad bön är för något. Vi kan t ex vara överdrivet fromma så att vi, när vi beder och ingenting händer säger att "det där var nog inte Guds vilja". Eller också kan det handla om lättja, vi är helt enkelt för lata för att bejda. Vi bär

ÄNKANS BÖN

"Och han framställde för dem en liknelse, för att lära dem att de alltid borde bedja, utan att förtröttas.

Han sade: I en stad fanns en domare som icke fruktade Gud och ej heller hade försyn för någon människa. I samma stad fanns ock en änka som åter och åter kom till honom och sade: Skaffa mig rätt av min motpart. Till en tid ville han icke. Men omsider sade han vid sig själv:

Det må nu vara, att jag icke fruktar Gud och ej heller har försyn för någon människa; likväl, eftersom denna änka är mig så besvärlig, vill jag ändå skaffa henne rätt, för att hon icke med sina ideliga besök skall alldeles pina ut mig.

Och Herren tillade: Hören vad den orättfärdige domaren här säger. Skulle då Gud icke skaffa rätt åt sina utvalda, som ropa till honom dag och natt, och skulle han icke hava tålamod med dem? Jag säger eder: Han skall snart skaffa dem rätt. Men skall väl Människosonen, när han kommer, finna tro här på jorden?"

Predikan av KJELL HÄGERMAN

fram någonting inför Gud, men har så mycket annat att göra att vi inte orkar bära fram det fler gånger. — Nu har jag bedit, så Gud får göra resten. Nu har jag bedit och överlämnat ansvaret åt honom, han har lovat att han skall höra oss innan ett ord är på våra läppar, så egentligen var väl också den här bönen onödig. Jag kunde bara ha tänkt, så hade Gud gripit in. Någonting av detta är vi väl besmittade av allesammans, men Jesus gjorde inte så.

Om vi går till Matt. 26:36 heter det så här:

Därefter kom Jesus med dem till ett ställe som hette Getsemane. Och han sade till lärjungarna: "Bliven kvar här, medan jag går dit bort och beder." ... "Min själ är djupt bedrövad, ända till döds; stanna kvar här och vaken med mig." Därefter gick han litet längre bort och föll ned på sitt ansikte och bad... Åter gick han bort, för andra gången, och bad... Då lät han dem vara och gick åter bort och bad, för tredje gången, och sade återigen samma ord.

Nå målet

Han kommer igen och igen för att få visshet, klarhet och ledning. Det är ju så att kommer vi inte igen på det här viset så går vi ständigt famlande, osäkra och fundersamma. Jesus vill lära oss att bedja utan att förtröttas, eller som det står i nya översättningen "utan att ge upp". Han vill att vi skall nå målet, få svar, ljus och genom detta komma in i trons vila.

Så kopplar han samman det här med frågan om ifall Människosonen skall finna tro på jorden när han kommer. Det finns en sak han söker och det är tro. Inte mötesverksamhet, talkonst eller musikalisk begåvning. Han kommer nämligen för att hämta det som hör honom till. I sin undervisning i Luk. 18 börjar Jesus med det vi söker och slutar med det han själv söker och här finns ett underbart samband. Är detta sant som Jesus här säger då måste vi se på bönen på ett nytt sätt. Är detta sant då måste vi förstå att bön inte handlar om att söka sensationer, hugsvalelse eller ens andeuppfyllelse, utan då handlar bön om arbete, att helt enkelt bedja sig igenom till visshet.

Att bedja utan att ge upp, utan att förtröttas. Ty om vi beder och ingenting händer är det som om själva gudsbilden förändras. När vi kommer till tro, så får vi inte en slags intellektuell tro så att vi plötsligt omfattar en doktrin, utan det handlar om hjärtats uppenbarade tro. Plötsligt när man åkallat Jesu Kristi namn vet man att Gud lever, man kan inte förklara det, men man vet att Jesus har gripit in i ens liv. Plötsligt ser man Gud i naturen, hos människorna, ja överallt, med trons öga, och inte med vårt intellekt. Gud uppenbarar sig om man med sitt hjärta tror att Gud har uppväckt Jesus från de döda och med sin mun bekänner Jesus vara Herre.

Fanatisk och hjärntvättad

Första reaktionen är att gå ut och vittna för varenda en man möter, släktingar, vänner, arbetskamrater och folk på gatan — Jesus lever! Han har frälst mig och kan frälsa dig, just nu. Och så blir man förvånad över att den här upptäckten man gjort, den tro man har fått, inte leder till att folk böjer knä, utan de blir förnärmade och förargade och tycker man är intolerant, fanatisk eller hjärntvättad, och i stort sett konstig. Man har blivit annorlunda, ja, förvandlad.

Man har fått tro på Gud. Hjärtats tro. Tro som plötsligt bara finns där. Denna tro är en gåva, som Gud tilldelat var och en. Det handlar om en gåva som *vi* skall förvalta, och nära, genom Guds eget livgivande ord och genom att vi använder den och tar ett steg i tro. .

I Luk. 17:5-6 heter det: *Och apostlarna sade till Herren: Föröka vår tro. Då sade Herren: Om I haden tro, vorde den ock blott såsom ett senapskorn, så skullen I kunna säga till detta mullbärsfikonträd: Ryck dig upp med rötterna och plantera dig i havet, och det skulle lyda eder.* Det väsentliga är inte att tron får större volym, utan att vi använder den, sätter den i rörelse. Det lilla vi har måste användas! Vi ser inte en kilometer, men vi har fått en lykta som gör att vi ser var vi skall sätta fötterna nästa gång och därigenom att vi tar det steget ser vi ytterligare ett stycke. På det viset kan vi använda det Gud lagt ned. Se därför till att du inte föraktar det Gud har gett dig, utan frimodigt använder den trons gåva du mottagit, fritt och för intet.

Ty allt som är fött av Gud, det övervinner världen; och detta är den seger som har övervunnit världen: vår tro. Gud föder nytt liv i oss. Fundamentet är tron på Jesus Kristus och denna tro på honom, är en motsats till allt det världen representerar. Tron måste bevaras, det är oerhört viktigt att den inte förändras och blir någonting annat än

forts. sid. 30

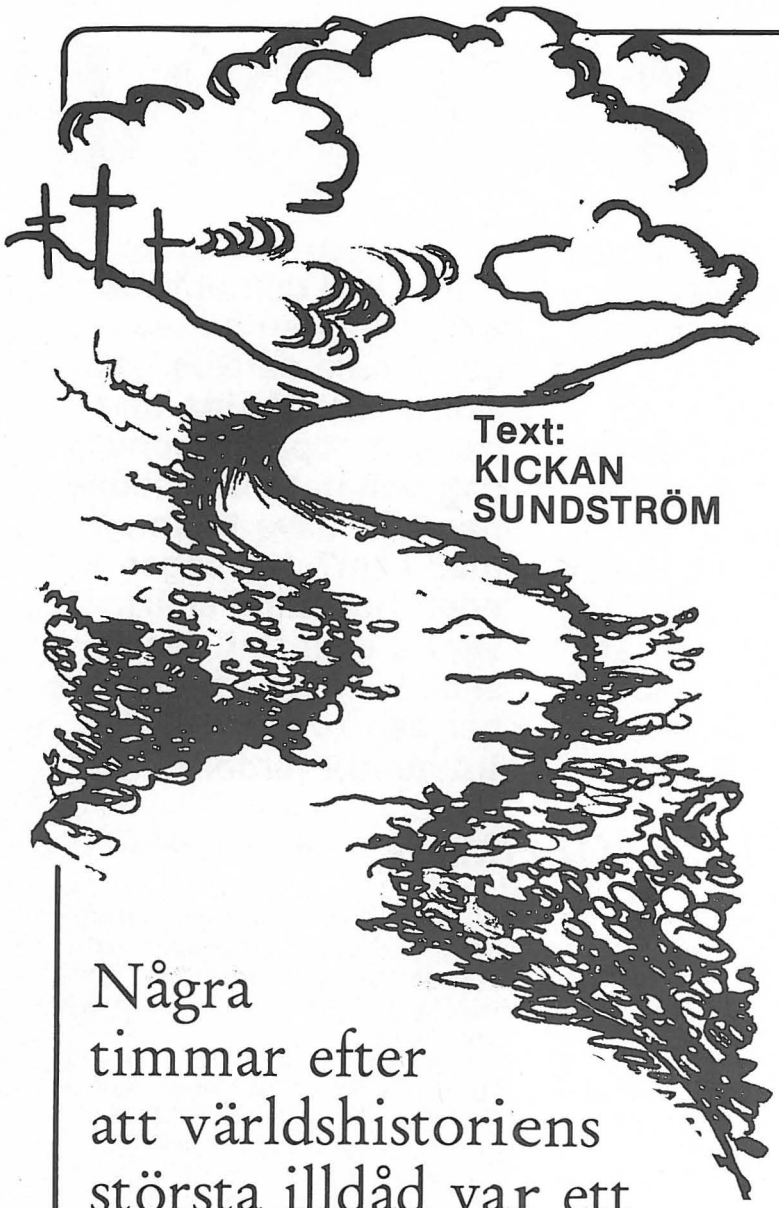

Stig ned

Text:
KICKAN
SUNDSTRÖM

Och de som gingo där förbi bespottade honom och skakade huvudet och sade: "Du som bryter ned templet och inom tre dagar bygger upp det igen, hjälp Dig nu själv om du är Guds son, och *stig ner från korset".*

Sammalunda talade och översteprästerna jämte de skriftlärde och de äldste begabbande ord och sade: "Andra har han hjälpt; sig själv kan han inte hjälpa. Han är ju Israels konung, *han stige nu ner från korset, så vilja vi tro på honom."* Matt. 27:39-42.

Några timmar efter att världshistoriens största illdåd var ett faktum, man hade utlämnat Jesus till ett regelrätt justitiemord, så blottar dessa jordens gudfruktigaste människor sitt innersta väsen än en gång, genom att erbjuda Honom, Härlighetens Herre och Guds Lamm, sin tro, om han steg ner från korset.

Detta är ett ohyggligt sammanhang, genom att det avslöjar människans innersta väsen, köttets sinne, gentemot Gud. Hon må vara som dessa gudfruktiga, eller ogudaktiga, så har människan, köttet, den största ovilja mot korset, just på grund av att stötestenen med korset ligger i att det sopar undan all mänsklig stolthet, dels är det en ständig påminnelse om att OM vi skall följa Jesus, måste det bli korsets väg för oss. "Tjänaren är icke förmer än sin Herre. Har de förföljt mig, kommer de också att förfölja Er".

Det är alltså två kors det handlar om, och som är absolut oskiljaktliga. Det kors som Jesus led döden på, det är ett fullbordat faktum, och genom sin död på sitt kors, har han redan tagit all världens synd i sin kropp. Varenda människa som har levat, lever eller kommer att leva, är genom Jesu död, försonad med Gud, då Gud genom Jesu död och blod, fått betalningen. Alla är försonade med Gud, genom att Jesus bröt ned skiljemuren mellan Gud och människan. Den stund människan tror detta och tar emot det är hon försonad.

Det andra korset, det är mitt kors, det är det kors där Gud tar itu med *syndens makt i mitt väsen.* Och det är ingen liten makt det handlar om, det är köttets makt i *mitt väsen*, hela det adamitiska arvet som jag har i mitt inre. Men Gud har medlet, blir den bara levande och klar för oss, denna totala kollaps — som måste ske — enligt Rom. 7:e kap.: att jag är av köttslig natur, såld till träl under synden. Om jag alltså gör, vad jag icke vill, så är det icke mer jag som gör det, utan synden som bor i mig. Alltså tjänar jag sådan som jag är i mig själv visserligen med min håg Guds lag, men med köttet tjänar jag syndens lag.

Blir detta uppenbarat för oss och vi accepterar det, då har jag också sagt ja till Gud och är därmed villig att lägga min vilja under hans vilja och får börja vandra i Anden med Gud som själv är Ande och sanning.

Det är en underbar sanning att det som är fött av kött är kött, men att det som är fött av Ande är ande. Vilka var det Jesus gav makt att bli Guds barn? De som icke var födda av mans vilja, ej heller av kött och blod, utan *av Gud.*

Gud har förkastat allt vad köttet presenterar och representerar både av gott och ont. Vi måste bli födda på nytt för att kunna *se Guds rike.* Och blir dessutom inte människan född av vatten och ande, så kan hon inte *komma in* i Guds rike. (Joh. 3:3-5)

Tusen och åter tusenden *har sett Guds rike.* Att födas tar inte lång tid, men jag har en sådan ohygglig vånda i

från korset, Jesus!

mitt inre över det faktum, att det är en helt annan sak att komma in i Guds rike, genom vatten och Ande. Vatten i denna bemärkelse är inget annat än *ordet.* Han ville rena församlingen medelst vattnets bad i kraft av Ordet. (Ef. 5:26) Den helige Ande som har givit Ordet kan knappast sanktionera något annat än sitt eget budskap, och andens kraft kan vi endast ha då vi är i överensstämmelse med hans vilja.

Jesus sade: "Om någon vill efterfölja mig så försake han sig själv och tage *sitt kors* på sig, så följe han mig. Ty den som vill bevara sitt liv, han skall mista det, men den som *mister sitt liv för min skull,* han skall finna det." Vidare säger Jesus att den som icke bär sitt kors och efterföljer mig, han kan inte vara min lärjunge.

Jesus uppstod inte förrän han hade besegrat Guds fiende, döden. Likadant är det med oss. Icke förrän korset får utföra döden i oss, inte förrän dess, kan Gud ge oss uppståndelsekraften, LIVETS ANDE i oss.

Jag tycker mig se kristenheten idag, där den väller fram som en babylonisk jättelavaström emot denna tidsålders gud i spetsen och slukar upp allt av resterna av fädernas tro som finns kvar. Och överallt står dessa "lyckoprofeter" kantade utefter denna jätteström som går mot Rom och lugnar de eventuella samveten som borde höja sina röster — allt står väl till — allt står väl till!

Stig ner från korset, Jesus, så skall vi tro dig, stig ner och tala inte med oss om kors och efterföljelse, Gud är ju kärleken, det ordnar sig nog till slut ändå!!!

Så sätter man en gloria på sitt gamla kött och följer dess bedrägliga lockelse i stället för att överlämna sig åt korset och döden. Och man blir en av de många som Jesus talar om skulle gå på den breda vägen till fördärvet, istället för att gå in genom den trånga porten och ta den smala vägen till livet, och som få skulle finna.

I detta sammanhang varnade Jesus också för de falska profeterna. Och vilka är de, om inte just de som av vinningslystnad förfalska det profetiska Ordet.

Gud menar allvar, satan menar allvar, himmel och helvete menar allvar, men människan hon leker vidare, allt mer bedövad och berusad av makterna, allt mer diabolisk odlar hon bara ett: Sin egen egoism och har dessutom fräckheten att på all denna trolöshet mot Gud, mena sig äga rätt till ett evigt liv i himmelen.

Älskade vän, midnattstiden är här vilket ögonblick som helst, anskriet skall ljuda: "BRUDGUMMEN KOMMER"! Måtte vi krypa fram ur våra ljumma hörn, där vi tror oss sitta säkert. Måtte Andens eld få luttra oss, innan Guds eviga eld kommer att smälta himlakropparna och allt vad därpå är, av hetta!

Det är mycket allvarligt, ty den andemakt som är verksam i de kristna leden är ingen annan än världsanden, eller som bibeln kallar; denna världens arma makter. Man leker vidare förblindad av köttets högmod under baneret Gud är kärleken. Och förvisso är han det, men Gud har också en vrede och en rättfärdighet som i lågande eld skall låta straffet drabba dem som icke äro vår Herre Jesu evangelium lydiga. (2 Tess. 1:8)

Min älskade vän, måtte detta få väcka, omvända och lända till bättring så vi inte slukas upp av den förvärldsligade ström, som vill ta oss alla i denna sista kraftmätning som avgrunden utsätter oss för, innan Jesus kommer.

ATT FULLBORDA SITT LOPP

Vi lever alla en liten kort tid här på jorden. 70-80 år om livet blir långt säger Bibeln. Och det är inte oväsentligt hur vi lever de åren. Livet är för kort och för dyrbart att slösa bort på meningslösa saker.

Text:
BIRGITTA
JOHANSSON

Gud har ju ämnat något med våra liv. Han har bestämt något om oss var och en, och det är viktigt att vi gör det Gud har menat att vi skall göra. Att vi går in i det som är lagt framför oss. I en sångvers står det så här:
"När jag då bad få bära korset hans, ett annat litet kors jag såg, som jag så nogsamt visste att det fanns, men nej, till det stod ej min håg."

Oh, vad sant det är. Så typiskt för oss. Jesu kors kan vi nog tänka oss att bära, men det bar ju han. Det är redan gjort. Men att ta upp och bära det kors som är mitt, det är svårare. Då är romantiken omkring efterföljelsen borta, då är det allvar för mig personligen. Då handlar det om att gå den väg som är min. Jesus gick den väg som var Hans och i Joh. 17:4 säger Jesus om sig själv: *"Jag har förhärligat Dig på jorden genom att fullborda det verk som du har givit mig att utföra."*

Jesu liv på jorden blev ju mycket kort och endast i c:a tre år var hans gärning synlig bland människorna. Sedan slutade hans liv på ett kors. Jesus visste om vad som väntade honom, ändå kunde han säga att han hade fullbordat det som Gud bestämt om honom, och han kunde med frimodighet säga att han därigenom hade förhärligat Guds namn.

Det låter väl mest som ett nederlag att bli hängd på ett kors på grund av sin livsuppgift. Men triumfen ligger i detta att han fullbordade sitt verk, sin uppgift. Han gjorde vad han skulle göra.

Paulus säger så här i slutet av sin levnad: *"Jag är nu på väg att offras, tiden är inne då jag skall bryta upp. Jag har kämpat den goda kampen, jag har fullbordat mitt lopp, jag har bevarat tron och nu ligger rättfärdighetens segerkrans tillreds åt mig, och Herren den rättfärdige domaren skall giva den åt mig på den dagen, och icke åt mig allenast utan åt alla dem som hava älskat hans tillkommelse.* 2 Tim. 4:6-8.

Triumfen ligger i detta, att utföra det Gud har satt oss att utföra. Uppgiften är kanske inte densamma för dig som för mig, huvudsaken är dock att vi tar reda på vad Gud ämnat åt oss var och en. Det är inte säkert att du får besked om att leva tillbakadraget, lugnt och stilla, men kanske du inte heller alltid får synas och höras. Kanske du blir missförstådd och hånad. Kanske fullbordan av din uppgift slutar med din döda kropp. Men tänk att det är faktiskt inte det viktiga. Det viktiga är att få fullborda sitt lopp, att få utföra det verk som han har kallat oss till, för att därigenom förhärliga Gud — genom liv eller död — *"Tänken på edra lärare som har talat Guds ord till eder, se hur de slutade sin levnad, efterföljen deras tro."* Hebr. 13:7

De allra flesta av den första tidens lärjungar och apostlar "våra lärare" fick på ett eller annat sätt ge sina liv. Men trots det så förhärligade de Guds namn på jorden genom att fullborda sitt lopp.

Paulus målsättning var att sprida evangeliet till så många som möjligt. Då hade han inte möjlighet att spekulera i vad det kunde tänkas få för konsekvenser för hans eget liv.

Petrus och Johannes blev befallda att lämna rådsförsamlingen, och fick av rådsherrarna och de äldste stränga tillsägelser att inte vidare tala i Jesu namn för någon enda människa, men de svarade bara att "man måste lyda Gud mer än människor." Därmed gick de, och fortsatte att tala om den underbare Frälsare Gud hade sänt till alla. Därför vann de också segerkransen.

Om vi går in i vår uppgift och står för sanningen så skall sanningen segra och göra både oss och dem som ser och hör oss fria.

Det viktiga är att man är viss om att detta är Guds väg för mig. Om man då blir missförstådd och det ser ut som om man stöter bort människor istället för att vinna dem, så har Gud dock berett en väg till seger för oss, genom död eller liv. Gud blir aldrig någon människa något skyldig, så sänd ditt bröd över vattnet ty i tidens längd får du det tillbaka.

Najib i full aktion som en levande traktat bland hungriga stockholmare.

"MAHGREB"

Text: NAJIB ELKHALIFI

Genom arbete, studium och tjänst i församlingen, har det växt fram en längtan och kallelse att få gå till människor i mitt eget hemland med ett rent evangelium. Jag har besökt Marocko flera gånger de sista åren, och nu i höstas, under några månader tillsammans med Ulla-Britt, ElHacen, Evelina, Matilda och Thommy Jacobsson.

Det som jag speciellt lagt märke till, är den gudsfruktan och hängivelse i bön och renhetssträvan som finns hos många marockaner. De tror verkligen på islam. Att komma med några ord och predikningar genom vanlig västerländsk mötesstil gäller inte där. Vad jag förstår gäller det att vara levande vittne.

1 Tess. 2:8 — *I sådan ömhet om eder ville vi gärna icke allenast göra också eder delaktiga av Guds evangelium, utan till och med offra våra liv för eder, ty I haven blivit oss kära.*

Att *genom sitt liv vittna* om en lidande, död och uppstånden Jesus. Att uppståndelselivet får stråla ut till gudslängtande människor. — Det som är omöjligt för människor, är möjligt för Gud! —

Det finns några bedjande, kämpande syskon i Marocko, som behöver våra förböner, att stå fasta i tron och inte låta sig slås ner av polisens ideliga besök och förhör o s v.

Du som upplever att Missionens Herre kallar dig att bedja, bed för oss att vi får nåd och kraft att gå med ett rent evangelium till — "Mahgreb"— d v s berber, araber och sahraoi, som bor i nordvästra delen av Afrika. Gud välsigne Dig!

LYDNAD

forts. fr. sid. 9

hör honom till, han hör också oss till, vilket betyder att vi ska leva tillsammans med honom. Vi ska vara tillsammans med honom, så då måste vi ha samma natur som han. Denna natur måste också utvecklas efter de lagar som existerar i Guds rike. "Genom lidande och tårar lärde han sig lydnad."

När vi får det här perspektivet på de andliga realiteterna, kommer också behovet efter Andens kraft att bli oerhört, för då upptäcker vi att vi aldrig skapar det här med våra egna resurser. Det kan åstadkommas bara om vi beredvilligt överlämnar oss åt honom. Herren kommer aldrig att rycka och slita i oss efter den princip som härskar i världen. Inte heller försa och driva oss, därför att i 12:e kapitlet heter det så här: *Vad nu angår dem som hava andliga gåvor, så vill jag säga eder mina bröder huru med dem förhåller sig. I veten att I medan I voren hedningar läten eder blindvis föras bort till de stumma avgudarna.* Så kommer det aldrig att gå till i Guds rike. Du ställs inför omöjligheterna, men Gud kommer aldrig att tvinga någon. Det överlämnas åt dig själv att besluta om Herren Jesus Kristus ska bli din herre. Får han bli Herre, öppnar sig ett helt nytt perspektiv. Då förstår vi att vi har dragit ut från ett gammalt sammanhang. Alla de tendenser och krafter, som bodde i vårt hjärta och formade oss är underlagda Kristi herravälde och lydnad. Så har vi kommit in i ett nytt förhållande, där det klart framgår att hela treenigheten arbetar för en enda sak; att åt Gud ta ut ett egendomsfolk.

Anden genom gåvorna, Herren genom tjänsterna och Gud genom kraftgärningarna. Den nya tjänsten, följer helt nya principer, något radikalt annorlunda. "I en och samme Ande ären I alla döpta till att utgöra en och samma kropp". Det handlar inte bara om barnaskap och liv, utan om funktion och överflöd. O, att vi blev en fungerande kropp! Inte ett öga eller ett öra, men en kropp, förmedlande gudomlig härlighet och kraft genom den helige Ande. Vi måste lära känna honom på det här sättet för att förstå vårt sammanhang, vår plats, tjänst, funktion och gåva. Gud vill det för sitt namns skull, Amen!

Rapport från

Sänna lanthandel

Som ett stort slott uppvärmt av färgskalans alla varma färger, lyser Gärdshyttans Gård upp med sin hemtrevnad. Gärdshyttan, som blivit en skräddarsydd plats för Maranataförsamlingens sommarkonferenser.

Som en konferensbesökare ser man med lite nostalgi på den nu snötäckta "piazzan", där mötestältet sommartid inbjuder till gemenskap och gudstjänst.

Gärdshyttan är under årets alla dagar befolkad av några familjer med daglig fördelning av sina arbetsuppgifter. Man har en hamburgerrestaurang inne i Askersund, där man på ett naturligt sätt kan komma i kontakt med människorna och få tillfälle att förmedla kunskap om Gud och Jesu frälsning.

På gården står en stor varubuss med livsmedel som körs runt i byarna, och på de mest omöjliga ställen får de dela ut Midnattsropet och på så sätt väcka frälsningsbehovet. "Pilens livs" står det med bredfeta bokstäver på ömse sidor av bussen. Med ett traktorljud gungar den trofast iväg 05.30 mot sina kunder, fyra gånger i veckan.

Det är friskt att se några familjer så målinriktat arbeta för att synliggöra evangelium.!

Nu har man i dagarna också fått tillträde till en liten ICA-handel två kilometer från sitt hus. Midnattsropet hade tillfälle att närvara vid första invigningsdagen.

Det var de tidigare trofasta kunderna som kom in, glada för att ha fått den gamla lanthandeln så fint iordninggjord. En kvinna brast ut: — "Är det inte ni som bor i det stora huset? Er har jag velat besöka, men har känt mig så dum för att tränga mig på. — Visst är ni Maranata? Nu kan jag få träffa er varje dag!" Hon var en av fyra kvinnor som varit så nyfikna på hur de ifrån storfamiljen såg ut och hur de var.

Storfamiljen på Gärdshyttan har samlat Sänna-borna i sin lanthandel, där de nu kan träffas och få vardaglig kontakt.

Det var rogivande att se kunderna samlade med sina ICA-korgar runt kaffebordet, medan de försenade varorna anlände och packeterades upp med hjälp av kunderna. Många av dem kom tillbaka flera gånger under dagen och det är klart att det ömsesidiga umgänget kommer att ge resultat! Uppmuntrande för vännerna på Gärdshyttan och till frälsning för kunderna.

Tänk på storfamiljen i Gärdshyttan. Bed för dem att deras trogenhet i vardagen ger resultat ända in i evighet.

Reportage:
THOMMY JACOBSSON

NATIONENS...

forts. fr. sid. 19

nen. Vi skall göra det genom omoral, musik och droger. Tänk på vad jag säger. Rockmusiken sjuder över landet och är full av våld och sexuell perversitet. 99% av all rockmusik har en sexuell mening och ett syfte att väcka puritansk sexuell lusta. Den har nu dessutom blivit homosexuellt inriktad. Många av rockgrupperna idag är homosexuella, och försvarar homosexualitet. Dessutom har de börjat med nekrofili. Vad i hela världen är nu nekrofili? Lyssna nu, nekrofili är att älska med en död kropp. På några av skivomslagen som kommer hem till våra barn föreställer omslagsbilderna just detta. Degenereringen har nått ett så demoniskt djup att de försvarar att älska med en död mänsklig varelse.

Det stora antalet av sånger som föreslår användandet av droger har blivit en legend, det finns tusentals. Nästa fas i det demoniska modet gäller häxkraft. Skivomslag efter skivomslag avbildar grupper som försvarar det okulta och brukar häxkraft.

Countrymusiken

Vi går ett steg till. Vi tänker så här, ja, broder Swaggart, vi vet att det finns och det är hemskt, men tack Gud att vi har vår gamla goda Country musik. Countrymusiken har blivit så rutten, så smutsig, så oanständig, att den ligger inte långt efter den verkliga rockmusiken. Låt mig ge er några av namnen på pop-countrysångerna idag: "Heta ben", "Notel-Motel", det tror jag ni vet vad det betyder. "Det är fel men OK", heter en annan. "Himlen är bara en synd härifrån". Den sjöngs av en så kallad kristen grupp. Dessa så kallade kristna i country-western musiken är ungefär lika kristna som djävulen själv.

Här är en till: "Det känns inte som synd för mig" —, det är dålig engelska och dålig moral. Här är några till: "Country-doping", "Två vinflaskor till", Kraften i positivt drickande". Den sången förde min kusin fram. "Jag vill inte till himlen om himlen inte har Mogan Davidvin".

Hyckleri

Låt mig säga er föräldrar. Om ni går in i era barns rum och säger att ni skall slänga iväg denna smuts och förruttnelse och du då själv lever ett dubbelliv, du tar dina öl, röker dina cigaretter och lever som djävulen själv, då slösar du bara bort din tid. Du har redan gett exempel på synd och omoral för dem. Men om ni föräldrar vill leva för Gud och gå den smala stigen och älska Gud med hela ert hjärta och ni tillåter sådan smuts att komma in i ert hem, då destruerar ni era hem.

Föräldrar, använd lite gammaldags auktoritet och säg till sonen och dottern: det där gör du inte! Säg åt dem att ni står för någonting, att ni älskar Jesus. Inga kristna hem borde ha någon rock eller country-western skiva. Du är hård Jimmy Swaggert, säger du. Nej, det är jag inte, jag vill att du skall komma till himlen, att du skall möta Jesus och att du skall älska Gud. Du kan bli hög på ett mycket bättre sätt än på "Heta ben". Bli hög på "Förundrad jag ser", "Saliga visshet Jesus är min", eller "Vilken vän vi har i Jesus".

Musikporr

Radiostationer matar oss med musikporr. Lyssna till orden. De är de mest smutsiga, orena, ruttna, degraderande, helvetiska och råa. Och det tidningarna kallar "masking" är ytterligare en demonisk modenyck. Om man spelar skivan baklänges kan man höra ord uttalas som är vidriga och sataniska.

En "kristen" kvinna klagade till pressen att hon hade köpt en sådan skiva, jag tror det var av gruppen Kiss. Men K.I.S.S. betyder Kids in Satans Service (ungdom i satans tjänst). Hon klagade över det hemliga budskapet när man spelade skivan baklänges. Mitt svar är att hur kunde hon som kristen ens köpa den skivan.

Förnekande predikanter

Den sista punkten. Först talade vi om skolsystemet sedan om musikbolagen. USA:s värsta fiender någonsin är en grupp förkunnare. Jag har här en statistik som tryckts för några år sedan, idag är det väl värre. En förfrågan gjordes till 10 000 predikanter. 7 441 svarade. Nu kommer några av er att skriva till mig för att tala om att jag inte borde säga det här. Spara ditt porto! Jag kan inte bli skrämd eller köpt, jag tjänar inte er, jag tjänar Gud och gör vad han säger att jag skall göra. Om du inte gillar det, snacka med min chef.

De här 10 000 predikanterna tillfrågades om de trodde på Jesu fysiska uppståndelse från graven. 51% av metodisterna sa nej, 35% av presbyteranerna kunde inte acceptera det, 30% av episkopala präster kunde inte heller, 33% av baptisterna sa nej. När de frågade om de trodde att han föddes av jungfru Maria: 60% av metodisterna sa att det inte trodde att han föddes av jungfru Maria, 44% av episkopalerna sa detsamma, 49% av presbyteranerna och 44% av baptisterna sa nej. Det här är alltså predikanter!!! När de tillfrågades om de trodde att satan och onda demoniska andar existerade svarade 62% av metodisterna nej, 37% av episkopalerna sa nej, 47% av presbyteranerna sa nej, 33% av baptisterna sa nej.

Billy Sunday sa för länge sedan att de predikanter som säger att det inte finns någon djävul, har en djävul inom sig själva som är så stor som ett vilddjur. De tillfrågades om de trodde att Bibeln är Guds inspirerade ord. 82% av metodisterna sa nej, 89% av episkopalerna, 81% av presbyteranerna, 57% av de amerikanska lutheranerna sa nej.

Färgat fönsterglas

Jag bryr mig inte om om du använder prästrock, prästkrage eller annat, om din kyrka har färgat fönsterglas, om hur många examina du har framför ditt namn eller om du kallas präst, fader, broder eller dyligt. Du är en skamfläck för den Gud du skulle tjäna och du borde dra av dig den där ämbetsdräkten och gå ut ifrån den där kyrkan och säga ditt folk att du är en hycklare, för det är vad du är.

Jag bryr mig inte om, om en förkunnare aldrig sett insidan av ett seminarium, men om han har legat på sitt ansikte tills hans ögon har vattnats med tårar och den helige Gudens ande har fyllt hans själ, och han sedan går till talarstolen fylld med ande och säger: Så säger Herren. Det är det som gjort Amerika stort och som skall göra Amerika större och det är USA:s styrka idag. Predikanter med nöd för själar fyllda av den helige Ande, som tror på bibeln. Predikanter som gråter för de förlorade och ropar med de förlösta, som säger att de tror på den boken från pärm till pärm och som kan dö för det.

Nu skall jag säga en sak till er: om du deltar i en av de där kyrkorna som borde låta namnet kyrka tas ner från sin dörr, där predikanter håller på med sociala platityder och spydigt kritiserar den allsmäktige Gudens ord och uppträder och fördömer trons kärna. Du borde komma ut ifrån det mausoleumet och stänga dörren bakom dig, och aldrig mer gå in dit så länge du lever och hitta en församling någonstans där folk ropar: Halleluja! och tror på den allsmäktige Guds ord, sägande: Jag älskar dig Jesus, och tror på Gud, på en himmel och ett helvete. Jag tror att Jesus är densamme igår, idag och för evigt, och att det kommer en dom, och tror att synd är svart och rättfärdighet är rent. Det är Amerikas storhet. Om denna nation faller blir det inte på grund av kommunism eller utländska styrkor. Det kommer att bli på grund av slutlig förruttnelse inom landet.

Men jag tror att Gud vill sända en helig-ande-väckelse över landet och föra oss tillbaka till rättfärdighet, helighet och renhet. Därför att Gud den allsmäktige är fortfarande på tronen.

Till avslutning — ditt enda hopp är Jesus. Ditt enda hopp är den allsmäktige Gudens ord. Ditt enda hopp är dessa gammalmodiga värderingarna som finns i bibeln och som Jesus Kristus skriver i ditt hjärta.

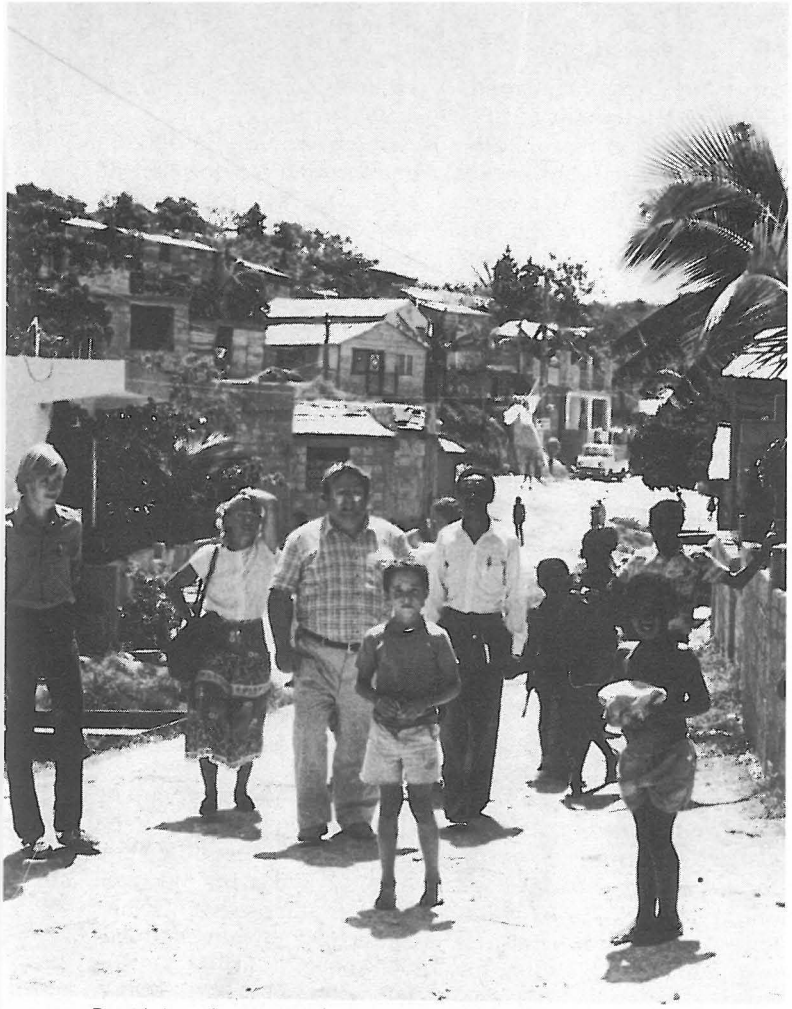

Besök i ett förortsområde till Santo Domingo. En pastor har begärt hjälp och Stina Fridolfsson lotsar Arne Imsen ut på ett av de många ställen där någon eldsjäl kämpar en hård kamp emot fattigdom och okunnighet.

VILL NI HA...

forts. fr. sid. 15

Så berättade han att där fanns en underbar flod, där man försökt med räkodlingar. — Där skall vi bygga ett ställe, dit vi kan bjuda sjuka och lidande människor att komma för rekreation och vila.

Kan vi fortsätta att förvalta det vi har fått och bygga ut detta förtroende med samma beslutsamhet, samma vision och eld, så vågar jag påstå att vi kommer att inta hela landet! På ett avgörande sätt kommer vi att påverka utvecklingen i detta land. Men det står helt och hållet i våra händer, om vi troget förvaltar det som Gud har gett oss.

EN AFTONTIDNING, EN UTAV DE större, gjorde ett reportage, och jag har aldrig sett en aftontidning skriva så om ett arbete som de gjorde, det var faktiskt gripande. Journalisten blev så betagen att han kom ut till oss dagen efter intervjun. Han berättade då att allt det vi hade berättat för honom, hade han trott att han skulle göra med socialismens hjälp. Som socialist skulle han vinna de resultaten, men han hade aldrig sett någon socialism i funktion. Men nu såg han kristendom i funktion. Han sa åt Mats att om han hade behov av hjälp med fotografering och filmer, så skulle han bara komma till honom och få framkalla vad han ville, och få de filmer han behövde. Gud hade gripit hans hjärta.

NÄR CHRISTINA OCH PER-ARNE var där, sjöng Christina i ett ganska stort möte, där 25 000 människor var samlade. Det slog igenom på ett alldeles oerhört sätt. Så har de gjort flera TV framträdanden, och dessutom gjordes en film om Christina. Den filmen har man visat många gånger. Varje dag har hon medverkat med sin sång i radioprogram och verkligen blivit uppskattad.

I den här väldiga samlingen fanns en man, som tillsammans med sin fru hade startat en skola i Herrera, den plats Gud ledde oss till första gången jag var i landet. När han hörde sången sökte han upp Marcus och bad oss komma dit.

Vi åkte till Herrera och hittade skolan och en 40-årig kvinna, som stod där helt ensam med 50 barn. Barn som varken hade mat eller kläder. Där satt de i ett plåtskjul, på några träbänkar. Allt bar vittnesbörd om djup fattigdom. Inget vatten, ingen toalett. Hon undervisade dag efter dag och tog inte ett öre för det. Fritt och för intet gav hon sig själv, kvinnan som själv hade 6 barn i sitt eget hem.

Hon berättade, att de hade bett till Gud att han skulle hjälpa dem så de kunde klara av den här uppgiften, sända dem hjälp, så de kunde göra något mer för de här barnen. Då sa jag:

— Nu kommer vi med bönesvaret. När jag kommer hem till Sverige, skall jag berätta för mina svenska vänner om era insatser. Och jag kommer att kräva av dem att de skall se till att dina barn får kläder, genom att plocka fram det som de har i sina garderober, och så skall vi sända det hit. Och se till att barnen åtminstone får en penna att skriva med och ett block att skriva i. Jag skall berätta om er kamp och om er nöd, och se till att ni får det så fort som möjligt. Hjältinnan lyste upp av glädje, strålade och tackade Gud.

VAD DE BEHÖVER ÄR FÖR DET första kläder till barnen, hjälpmedel, pennor och skrivböcker. Nu gäller det att det finns arbetsvilliga krafter, med avseende på jorden, evangelisationen och de andra uppgifterna som väntar på oss. Skall vi resa allihop? — Ja, vi kan resa dit med våra förböner och våra medel, sända dit tjänare som förstår ansvaret och allvaret och vill gå Guds väg.

Det står i psalmen: *Begär av mig och jag skall ge dig hedningarna till arvedel.* Gud förväntar sig att vi riktigt ska begära av honom, så vill han ge hedningarna till arvedel. Hela vårt arbete har ett enda mål i sikte: Att människor skall bli frälsta, att Jesu namn skall bli förhärligat och därigenom påskyndar vi hans dags tillkommelse och när skaran är fulltalig kommer han igen. Snart är han här, ära vare Gud!

Sonja Sandvik och Viveca Jillker omgiven av barn och ungdom. Majoriteten av landets befolkning är under 18 år och vidöppen för evangelium.

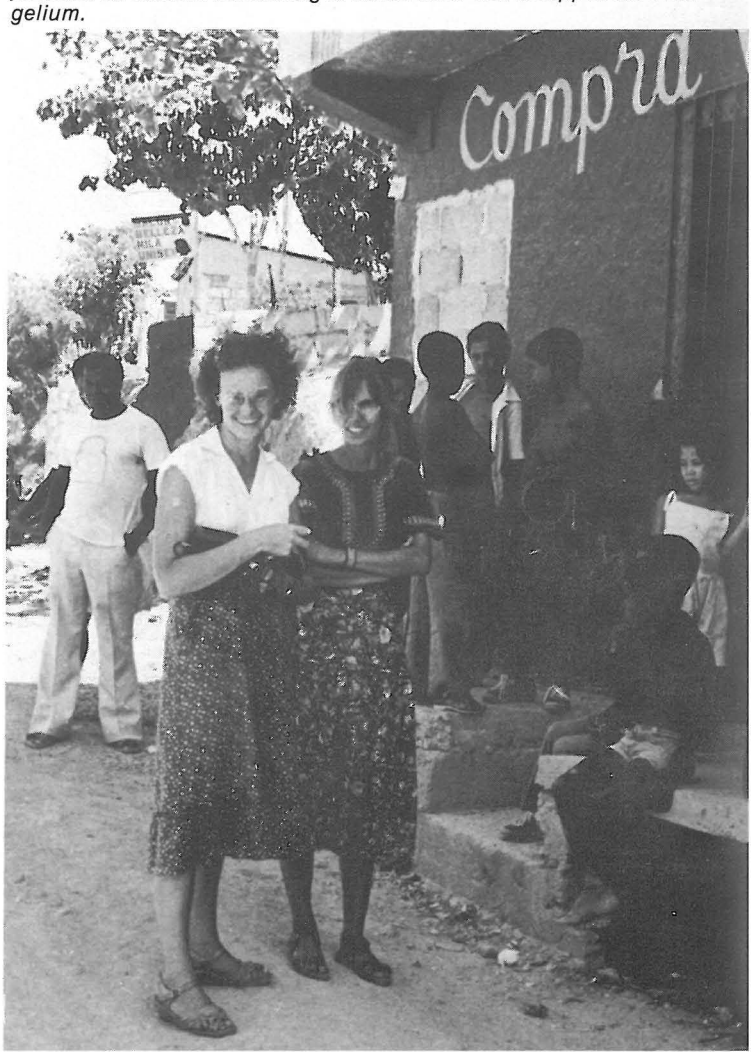

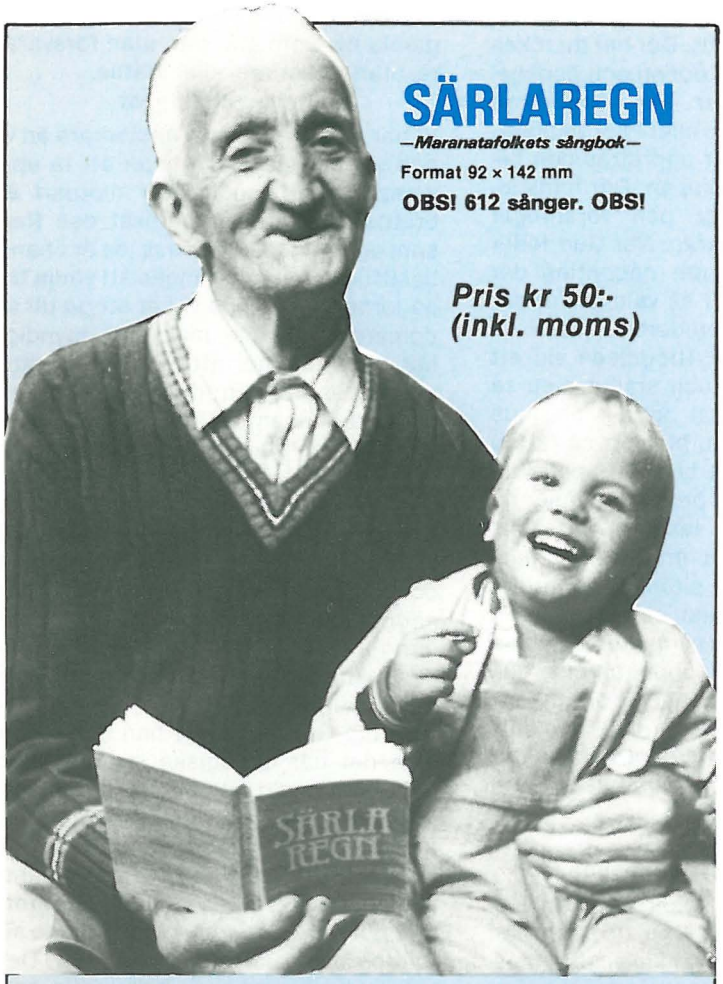

SÄRLAREGN

—Maranatafolkets sångbok—

Format 92 x 142 mm

OBS! 612 sånger. OBS!

Pris kr 50:-
(inkl. moms)

MRM Box 12001, 700 12, Örebro, tel. 019/23 43 18

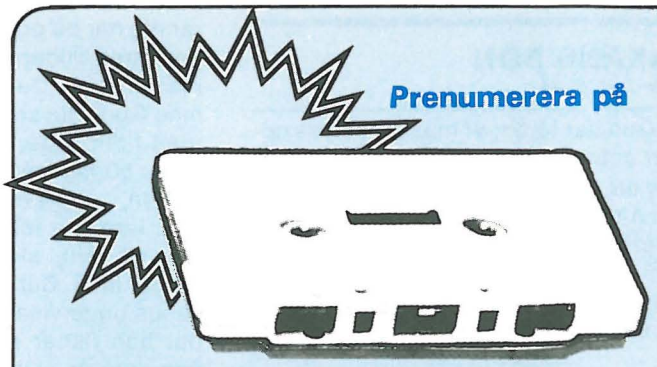

Prenumerera på

MÅNADENS KASSETT

..... st APRIL månads kassett á 30:-
VÄCKELSEMÖTE MED FINSKA ZIGENARE

Pris 30:- per band/månad eller helårsprenumeration 330:-/år. (Vill du betala helår: Sätt in 330:- på MRM:s pg 37 50 50-2. Märk inbetalningskortet "Månadens kassett").

☐ **Ja, jag vill bli prenumerant på MÅNADENS KASSETT**

Jag vill betala ☐ Månadsvis ☐ Helår

Namn: .....

Adress: .....

Postnr, adr: .....

Tel: ...../ .....

MRM **Box 12001, 700 12 ÖREBRO, Tel. 019/23 43 18**

FRIMODIG
FRISK
FRÄN

PRENUMERERA PÅ

Midnattsropet

1984

MIDNATTSROPET **är en tidning med det radikalt väckelsekristna budskap vårt land just nu behöver. I vår tid, som är så präglad av ytlig anpassning och ideologisk utslätning, måste trons folk tydligare än någonsin hävda bibelns auktoritet på livets alla områden. Vill Du få en profetisk orientering om tidsläget just nu, bör Du läsa Midnattsropet!**

GÅVOPRENUMERERA!

Väldigt många önskar ge bort *MIDNATTSROPET* till vänner och bekanta såsom gåva. Det är en bra tradition. Vi erbjuder här gåvoprenumerationer till 5 personer för endast kr 240:-. Det blir kr 48:- per prenumeration. Ge oss 5 adresser, sätt in betalningen på vårt postgirokonto och vi sänder *MIDNATTSROPET* till era vänner.

MIDNATTSROPETS POSTGIRO ÄR 48 64 65-8

Jag vill prenumerera på Midnattsropet ☐ Helår 60:- ☐ Halvår 32:-

Namn: .....

Bostad: .....

Postnr. adr: .....

Telefon: .....

Skicka kupongen till: **MIDNATTSROPET, Box 344, 101 24 Stockholm.**

ÄNKANS BÖN

forts. fr. sid. 21

det Gud har tänkt. Vi måste förnyas genom ständig kontakt med honom, genom att vi får se att han lever, att hans arm ännu är uträckt. Om vi inte får det kommer både gudsbilden, vi själva och tron att förändras. "Den tro som en gång för alla är överlämnad åt de heliga" skall bevaras.

Allraheligaste tro

Vi skall uppbygga oss på vår allraheligaste tro, bedja i den helige Ande och så bevaras intill Jesu Kristi tillkommelse. När vi hör uttrycket "vår allra heligaste tro", tänker vi på templet där Gud uppenbarade sig. Det bestod av en förgård, ett främre rum och det allraheligaste. I det främre rummet stod ljusstaken och bordet med skådebrödet. Innanför det fanns en förlåt och därinne i det allraheligaste uppenbarade sig Gud. Där fanns rökelsealtaret från vilket röken steg upp till Gud, och tavlorna med lagen, nådastolen och Arons stav.

I förgården var det dagsljus. Det var uppenbart för var och en vad som fanns där. I det heliga lyste lamporna. Där var det dunkelt, men det var ändå ljust. Inne i det allraheligaste var det becksvart och där uppenbarade sig Gud.

Templet — vår kropp

Det är inte särskilt svårt att överföra den här bilden på oss människor, och se att det finns ett samband här. Vi är ju ett tempel, vi har en kropp, en själ och längst inne har vi en ande, där Gud föder oss på nytt. Där ligger förbundets tavlor, samvetet som dömer dig när du handlar felaktigt och uppmuntrar dig när du gör rätt. Där har du rökelsealtaret, bilden av bönen och gudsgemenskapen. Du har inte gemenskap med Gud i din kropp eller i ditt tankeliv, utan i din ande, där upprättas och bevaras gudsgemenskapen. Där finns intuition, upplevelser och föraningar som inte kan förklaras. När Gud föder oss på nytt, sker det någonting där längst inne. Det blir så väldigt fint när Jesus undervisar om detta i Matt. 6:22 där han liknar pånyttfödelsen vid ett öga som är slutet och stängt men så sker någonting, ögat öppnas och ljus strömmar in. Om du blundar så får du "se" vad mörkt det blir, det spelar ingen roll hur många öron eller näsor du har. Det blir mörkt iallafall. Det finns ingenting som kan ersätta ditt öga. Ögat finns där och plötsligt börjar det se. När du blir frälst och pånyttfödd öppnas ett öga mot evigheten och hela din varelse får ljus, uppenbarelse och liv. *Ögat är kroppens lykta, om nu ditt öga är friskt, så får hela din kropp ljus, men om ditt öga är fördärvat, då blir hela din kropp höljd i mörker.* (Matt. 6:22)

Kanalerna hållas öppna

Den tro som Jesus söker, har med uppenbarelse att göra. Den tro som han söker bor inte i ditt tankeliv, utan måste förnyas genom ständiga bevis på att Gud lever. Kanalerna måste hållas öppna och får inte slamma igen, ljuset får inte slockna. Den tro som Jesus söker kräver ett fungerande böneliv, att vi beder oss igenom, så vi får se att Gud lever, att Guds arm är utsträckt, ja, helt enkelt att vi får bönesvar. Den kräver att vi beder utan att förtröttas, att vi förstår att bön inte är njutning eller tidsfördriv, utan är arbete. Vår status är änkans situation, som genom en dödsprocess har skilts från hela sitt gamla liv. Som står där, utan försvarare, utan försörjare, eller status.

Krävs uthållighet

Vi har en motpart som är starkare än vi och vi har inga möjligheter att ta upp kampen mot honom. Vår motpart är orättfärdig och har berövat oss ting som egentligen tillhör oss, de är i hans besittning och vi har ingen att vädja till på jorden. Den enda vi har att gå till är domaren. Han har makt och myndighet, och kommer att skaffa oss rätt, och det snart. Men för det krävs uthållighet av änkan, att hon kommer åter och åter och åter igen. Om hon inte gör det, utan faller för det fromma rensonemanget om att det inte är Guds vilja att hon ska ha rätt mot sin motpart, så kommer tron att förändras och därmed också gudsbilden. Gud blir inte så där närvarande, levande och mäktig, utan han förvandlas ifrån Fadern som ständigt finns närvarande att gripa in, till ett filosofiskt problem. Vi börjar resonera *om* Gud finns, *var* han finns, och hela det här teologiska svamlet. Det handlar om vårt böneliv, att bejda och förtröttas, att bedja och ge upp. Men tänk att Jesus vill lära oss att bedja utan att förtröttas. Han ger oss en sann bild utav vår situation, talar om motståndet och vår oerhört utelämnade situation och talar om vem Gud är. Det krävs koncentration, arbete, vilja och uthållighet för att pulverisera motståndet, nå fram och bevara tron.

Vi söker någonting av Gud och det är ju helt i sin ordning, ty han ville ge, men när människosonen kommer så söker *han* någonting — tro. Han kommer för att hämta det som hör honom till. Och månne han skall finna tro här på jorden? Detta hör ihop med vårt böneliv, om vi beder utan att förtröttas så skall vi få se att Gud lever och vill svara på bön även i detta 1984.

Påskkonferens

på Gamla Bro, Stockholm

Torsdag	**19.00**	Församlingshögtid
Långfredag	**11.00**	Guds Ords predikan
	15.00	Missionsmöte
	18.00	Befrielse- o. uppståndelsemöte
Påskafton	**19.00**	Väckelsemöte- o. jubelmöte
Påskdagen	**11.00**	Guds Ords predikan
	15.00	Missionsmöte
	18.00	Befrielse- o. uppståndelsemöte
Annandagpåsk	**11.00**	Guds Ords predikan
	18.00	Befrielse- o. uppståndelsemöte

Gunno Andersson, Per-Arne o. Christina Imsen, Hans Brynte, Gustaf Jillker, Kjell Hägerman, Lennart Lind, Tage Johansson, Folke Jakobsson, Bertil Fredriksson, Berno Widén, Peder Blom, Hans Lindelöw, Robin Widén, Sonja Sandvik, Kathrin Dahlberg m.fl. uppståndelsevittnen fr. hela landet.

"Han har besegrat allt det onda, övervunnit dödens makt"

(För information ring 08/235 230 tala med Ulla Johansson)

ANSLAGSTAVLAN

STOCKHOLM

Maranataförsamlingen, G:a Brog. 27, Stockholm
Mötestider: Tisd 15-19 Bön, 19.30 Bibelstudium • Onsd 19.30 Väckelsemöte • Torsd 15-19 Bön, 19.00 Bibelläsning Lörd 19.00 Bön • Sönd 11.00 Predikan, 18.00 Väckelsemöte (Se annonser i Dagens Nyheter, onsd o. lörd.)
Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm
Postgiro: 44 10 05 - 6
Telefon: 08 - 23 52 30
Radio Maranata, Stockholms City, 88 MHz: Tisd 8.30 - 9.00 • Tors 8.30 - 9.00, 20.30 - 21.00 • Fred 20.30-21.00 • Lörd 22.30 - 23.00
Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm
Telefon: 08 - 23 52 30
Postgiro: 49 14 21-4
Radio Maranata, JÄRVA, 91,2 MHz: Tisd 8.30 - 9.00, 23.30 - 24.00 • Torsd 8.30 - 9.00 • Lörd 21.00 - 22.00
Postadress: Flyttblocksvägen 14, 161 70 Bromma
Midnattsropet, Box 344, 101 24 Stockholm
Postgiro: 48 64 65-8
GAMLA BRO, Gamla Brogatan 27, Stockholm
Gamla Bro servering, **Pilgrimshem** hotell
Studio för närradio
Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm
Telefon: 08 - 23 52 30 (vx)
Pilgrimstryck: Holbergsg. 108, Box 3084, 161 03 Bromma
Telefon: 08 - 37 49 00, 37 58 31

ÖREBRO

Maranataförsamlingen, Post- och besöksadress: Humlegården, Latorp, 710 15 VINTROSA
Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium • Torsd 19.30 Bibelstudium • Lörd 19.30 Bön på Humlegården • Sönd 11.00 på Humlegården, 19.00 Väckelsemöte (Annonser: Lörd. i Nerikes Allehanda)
Postgiro: 37 50 50 - 2
Telefon: 019 - 964 72 el. 019 - 964 97
Lilla Bageriet, Kristinagatan 10, Örebro
Telefon: 019 - 11 44 19 el. 019/11 27 33

JÖNKÖPING

Postadress: Box 292 551 14 Jönköping
Telefon: 036-12 83 20
Besöksadress: Malmgatan 7 Habo.
Mötestider: Se Jönköpings Posten fredagar.
Telefon: 036 - 461 07
Radio Maranata, 98,5 MHz:

GÄRDSHYTTAN

(13 km söder om Askersund)

Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium • Lörd 19.30 Bön- och bibelstudium
Post- och besöksadress: Gärdshyttans Gård, 696 02 Hammar
Postgiro: 43 29 81 - 9
Telefon: 0583 - 707 00, 707 62 (kontoret)
Pilgrimshem, Gärdshyttans Gård, 696 02 Hammar
Telefon: 0583 - 707 00
Askersunds-Grillen
Telefon: 0583 - 102 54

GÖTEBORG

Mötestider: Tisd 19.30 Bön • Lörd 19.30 Bibelstudium • Sönd 19.00 Väckelsemöten
Adress: Warfvingska Villan, Apotekargatan 17 413 19 Göteborg
Telefon: 031 - 41 48 08
Postgiro: 41 43 63 - 2
Radio Maranata, 94,9 MHz:
Telefon: 031 - 41 48 08

LJUNGSBRO

Mötestider: Tisd. 20.30 Bibelstudium • Torsd. 19.30 Väckelsemöte • Lörd. 20.30 Bön
(Annonser: Onsd. i Östgöta Correspondenten)
Post- och besöksadress: Jakobslunds Gård 590 60 Ljungsbro
Postgiro: 97 21 85 -3
Telefon: 013 - 635 00

EKEBY

(20 km öster om Helsingborg)

Mötestider: Sönd 11.00 i Ekeby (I övrigt ring för information tel. 042 - 768 88
Post och besöksadress: Truedstorp S 28, Box 45, 260 51 Ekeby
Telefon: 042 - 776 82, 768 88
Postgiro: 58 32 01 - 9

NORGE

Post- och besöksadress: Nyhus, 2760 Brandbu, Norge.
Telefon: 00947 - 60 311 99, 60 300 50

Ge DITT bidrag till MISSIONEN

Pg. 44 10 05-6

Känner du mig?

Jag är starkare än hela världens arméer.
Jag har fördärvat flera än samtliga nationers soldater tillsammans.
Jag är farligare än kulor och jag har ödelagt flera hem än all världens kanoner.
Jag fångar mina offer överallt och i alla tider.
Jag är den ende som kan hindra framgången av varje plan.
Jag bringar andlig förstörelse, förnedring och död.
Jag lurar överallt på mina offer.
Jag arbetar i det fördolda.
Jag tar död på kärleken.
Jag har varit hos Dig, men jag kommer tillbaka.
Jag är din värste, obarmhärtigaste och farligaste fiende.

Mitt namn är LIKGILTIGHET

JAG VILL BLI...

forts. fr. sid. 3

der en liten buske. Det räckte till skor åt mig, och till tofflor åt tvillingarna. Mer än vad jag bett om!

Hur är det att vara storasyster till 5 småsyskon då?

— På ett sätt roligt, när man får följa med, för att man är störst. Men ibland är det tvärt om. — Du som är störst får stanna hemma och passa Simon!

Vad vill du göra när du blir stor, har du någon framtidsdröm ?

— Att bli missionär i ett annat land. Kanske helst i Dom. Republiken. Jag har ju varit där och sett, att det är så många där, som inte är frälsta. Jag trodde att de flesta var frälsta där, innan jag åkte. De dricker mycket sprit, och är inte alls glada.

Du vill bli missionär, men vad betyder det att vara missionär?

— Att åka ut och berätta om Jesus, förstås. — Till andra länder. Och så lära dem att läsa, för tänk att bli stor och inte kunna läsa bibeln eller någon annan bok.

EN NY OCH...

forts. fr. sid. 11

två våningar — ett helt charmerande hus. Helt givet behöver en del saker åtgärdas, lite målarfärg här och där och översyn och reparation av vatten och avlopp. Men det är sånt som görs efterhand.

På nedre våningen finns två överbyggda terasser som kan användas både till skolsal och möteslokal. På övre våningen finns också en mindre terass. Ungdomar från Sverige och Latin-Amerika kunde komma hit, arbeta, fostra och växa tillsammans med en genuin bibelundervisning som grund. Ännu är detta endast förhoppningar, men vi tror att de kommer att infrias därför att Gud är angelägen om att hans verk ska gå framåt.

Många människor har kommit i kontakt med församlingen här och flera står och väger att flytta in i kommuniteten. Människor har tagit vara på erbjudandet Gud gett. Märkligt nog är de flesta som kommit denna gång inflytelserika och kända människor.

En känd gynekolog har bl a varit med. Han har möjligheter och vilja att hjälpa till både praktiskt och med råd när det gäller kliniken. Han tyckte också att det var en bra början att ha uppsökande verksamhet. Efter någon månads intensivpluggning ute på landet hoppas jag att det ska bli mera kontinuitet i den verksamheten. Dessutom tror jag att det går att vara med på någon klinik och se hur det fungerar med rutiner, hjälpmedel, mediciner e t c.

Den verksamheten blir alltså inte på lantstället utan i området där resten av storfamiljen bor. Buss finns en bit nedanför lantstället och det tar någon timme att resa. Det blir lämpligt att 2 gånger i veckan söka upp mödrarna i det område där vi redan har skola och många kontakter.

Det känns som en ny och viktig epok börjat här i landet. Något som kommer att få betydelse inte bara för det här landet utan för hela den spansktalande världen. Det är viktigt att vi nu går in i uppgifterna som står färdiga och inte på något sätt håller tillbaka.

JESUS
— den store läkaren

Text:
ULRIKA
LUNDSTRÖM

När jag var fyra år flyttade vi till Johannelund. Min storasyster Anna-Lena och jag hade varit sjuka sen födseln. Det var någonting med njurarna. Anna-Lena var sju år då. Hon skulle få byta blod flera gånger i veckan och skulle inte klara att leva mer än till tio års ålder, sa läkarna. Men när vi flyttade till storfamiljen på Johannelund , bad mamma, "om det är meningen att vi ska hit kan du också hela mina barn". Och nästa gång vi gick till doktorn visade det sig att vi hade blivit helade. De tog olika prover och behandlingar men fann inget, vi var helade.

Jag hade astmaallergi också. Nästan varje kväll fick jag kvävningsanfall. Då var jag tvungen att hänga över vattenånga, i badrummet inne hos Arne och Britta Imsen som var våra närmaste grannar där. Men det blev jag också helad ifrån, och det är jag glad för.